

List z 21. októbra 2010

Duchovný
život

**Sestre Evelyne Franc,
generálnej predstavenej
a všetkým dcéram kresťanskej lásky**

Drahé sestry!

Milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech prebývajú vo vašich srdciach teraz a naveky!

Ako viete, Otec Javier Alvarez bol zvolený za generálneho vikára Misijnej spoločnosti na nedávnom generálnom zhromaždení, preto som zahájil konzultáciu generálnej rady a provinciálnych rád dcér kresťanskej lásky ohľadom menovania nového generálneho direktora.

Dnes vám teda oznamujem, že po preštudovaní výsledkov tejto konzultácie som so súhlasom členov svojej rady menoval **Otca Patricka GRIFFINA** za Generálneho direktora Spoločnosti dcér kresťanskej lásky na mandát šiestich rokov.

Otec Griffin, ktorý prijal menovanie v duchu viery a veľkodušnosti, je z Východnej provincie USA. Narodil sa 9. decembra 1952 v Brooklyne, New Yorku, do Misijnej spoločnosti vstúpil 21. júna 1972 vo Filadelfii a za kňaza MS bol vysvätený 26. mája 1979 v Northampton, v Pensylvánii. V roku 1984, po doktoráte biblických vied na Katolíckej univerzite vo Washingtone DC, vyučoval v rokoch 1984 až 1993 na viacerých univerzitách a vo vincentských seminároch. V roku 1993 bol Otec Griffin menovaný za generálneho ekonóma Misijnej spoločnosti a túto službu vykonával v Ríme až do roku 1999. Po návrate do USA vyučoval Sväté písmo v Seminári Nepoškvrneného počatia (Huntington, New York). V auguste 2008 bol menovaný za výkonného námestníka Misijnej spoločnosti na Univerzite St John (Queens, New York) a túto úlohu vykonával až doteraz spolu s úlohou vincentského koordinátora pre sociálnu spravodlivosť.

Počas najväčšej časti svojej kňazskej služby bol Otec Griffin vyučujúci a zúčastnil sa na formácii seminaristov. Úlohou, ktorú vykonával až doteraz na Univerzite St John, mal hlavnú zodpovednosť za rozvoj katolíckeho a vincentského charakteru univerzity vo všetkých sektoroch jej činnosti.

Spoločne mu ďakujeme za jeho disponibilitu a uisťujeme ho o našej modlitbe a bratskej opore. V tomto jubilejnom roku, ktorý sme nedávno ukončili, zverme mandát Otca Patricka Griffina svätému Vincentovi a svätej Lujze, aby mu vyprosili potrebné svetlo, múdrosť a silu Ducha Svätého pre jemu zverenú novú misiu.

Pri tej istej príležitosti znovu vyslovujem vďaka Otcovi Javierovi Álvarezovi, ktorý počas týchto uplynulých šiestich rokov vedel odpovedať na požiadavky svojej misie, či už pri generálnej rade, sestrách a provinciálnych direktoroch. Viem, že si ho všetci cenili. Aj ja som bol šťastný, že môžem spolupracovať s ním a teraz mám milosť naďalej v tom pokračovať a bližšie. Aj jemu prajeme plodnú službu v Generálnej rade Misijnej spoločnosti.

Nech Panna Mária, ktorú v tomto ružencovom mesiaci osobitnejšie vzývame, sprevádza všetkých a každého z nás v našom poslaní evanjelizácie chudobných, ktoré konáme rôznymi druhmi služby.

Váš brat vo svätom Vincentovi,

G. Gregory Gay, CM
Generálny predstaviteľ

Úvaha na deň mesačnej obnovy

**„Vincentský“ Kristus:
«adorátor, služobník a evanjelizátor» (K. 8a)**

Všetci kresťania a teda všetky zasvätené osoby majú jeden spoločný bod: nasledovať Krista. Žiadne povolanie v Cirkvi nemožno realizovať bez napojenia na Neho, pretože všetky povolania majú za cieľ nasledovanie Ježiša Krista. Však každá duchovná rodina, každá kongregácia má svoj vlastný spôsob nasledovania. Preto sa zrodili rôzne a nespočetné charizmy, ktoré existovali, existujú a budú existovať v Cirkvi.

Ktoré črty Ježiša Krista spoznal a nasledoval Vincent de Paul pri utváraní „vincentskej“ charizmy? Vincentíni majú poznať tieto osobitné črty, aby ich mohli napodobniť vo svojom živote, t. j. podľa výrazu sv. Vincenta, *"zaodiť sa Ním"*. Konštitúcie hovoria o troch črtách: *"adorátor Otca, služobník jeho úmyslu lásky, evanjelizátor chudobných"* (K. 8a).

I. JEŽIŠ "ADORÁTOR OTCA"

Vincent mal veľmi rád na Ježišovi Kristovi črtu "adorátora Otca", pretože Ježiš udržiaval so svojím Otcom pocity obdivu, chválu, závislosti, poslušnosti a dôvery. *"Tak si ho vysoko vážil, že ho zveleboval za všetky veci, ktoré boli na jeho posvätnej osobe a ktoré z neho vychádzali a všetku túto chválu pripisoval Otcovi"*.

Odkiaľ pochádzala táto Ježišova vnútorná dispozícia? Nemožno vysvetliť túto Ježišovu vlastnosť, "adorátora Otca", ani čo z toho vyplýva, ak sme nepochopili hĺbku jeho života modlitby. Pre Ježiša Krista bola modlitba dýchaním duše. Pri modlitbe spoznával, kto je

¹ Coste XII s. 108, Konferencia z 13. 12. 1658, o členoch Misijnej spoločnosti a ich práci.

Otec, vzťah, ktorý medzi nimi existoval a misiu, ktorú od neho prijal. Napokon v modlitbe Ježiš nachádzal silu vedome udržiavať jednotu medzi ním a Bohom Otcom. Život utkaný z intenzívnej modlitby dáva veľký zmysel o Bohu a hĺbku pohľadu, ktorú nemožno ničím nahradiť, ani dobrými skutkami. Podľa evanjelia tvár Boha Otca sa zjavuje cez múdrosť maličkých a jednoduchých (porov. Mt 11, 25).

Okrem toho Ježiš Kristus bol "*adorátorom Otca*", pretože počas celého svojho života bol pozorný na plnenie jeho vôle. Sv. Vincent nalieha často na tejto črte. Stačí citovať túto vetu: "*Syn Boží ustavične a vo všetkom plnil tu na zemi vôľu svojho Otca. V celom svojom pozemskom živote sa riadil pravidlami Boha Otca, hoci tieto nemal napísané. Poznal ich pred svojím príchodom na túto zem a svojím príchodom sa obetoval pre ich splnenie. Zachoval ich dokonale vo všetkom, preto robil vždy len to, čo sa celkom zhodovalo s vôľou nebeského Otca, ktorému to bolo milé*"². Keď Vincent hovorí misionárom a sestrám o potrebe konať vo všetkom Božiu vôľu, myslí na Ježiša Krista, ktorého potravou bolo "*plniť Otcovu vôľu*". Tu môže vincentín nájsť príklad, cestu a silnú motiváciu.

Pre dcéru kresťanskej lásky nasledovať túto črtu Ježiša „*Adorátora Otca*“ znamená dve veci:

1. Neustále hľadať Božiu vôľu: "*Pane, čo chceš, aby som v tejto chvíli života, v tejto mojej dnešnej situácii robil? Pane, čo mám robiť v tejto chvíli, ako sa mám správať?*"

Syn alebo dcéra sv. Vincenta musí si neustále klásť túto otázku. Ak sme sa rozhodli pre toto povolanie, to preto, že sme spoznali, že zodpovedá Božej vôli. Avšak Božia vôľa tak ako povolanie, nie je statická a pasívna, ale dynamická realita tak, ako osoba. Vo vincentskej spiritualite udržiavať túžbu nasledovať Krista v našom povolaní tak, ako na počiatku, prvý deň, znamená spoznávať v každej chvíli Božiu vôľu prirodzene usmerní naše rozhodovania v tom istom smere ako spoznané a prijaté povolanie. Táto kristologická vincentská črta nám vlastne pomáha uchovať plameň nášho vincentského povolania živý.

Pre rozpoznanie Božej vôle sa dcéra kresťanskej lásky tak ako Ježiš opiera o každodennú modlitbu / rozjímanie, ale i o každodenné udalosti, pomocou ktorých sa Božia vôľa prejavuje. Musíme mať

² Coste X s. 106-17, Konferencia z 29. 9. 1655, vysvetľovanie všeobecných pravidiel.

primerané „antény“, aby sme rozlúštili Božie posolstvá – správy, ktoré neustále posiela na Zem, tomuto svetu, ktorý vyšiel z jeho rúk a na ktorý hľadí s láskou. Sv. Vincent sa stal učiteľom v tomto umení interpretácie Božej vôle v živote. Sväté písmo, cirkevné dokumenty, Konštitúcie a smernice Spoločnosti sú objektívnymi ukazovateľmi, ktoré nám umožňujú vnímať, čo chce Boh. Všetko toto je potrebné pre správne rozpoznávanie. Ale nestačí poznať Božiu vôľu, aby sme boli *"adorátorom Otca"*.

2. Nájsť prostriedky pre splnenie Božej vôle: *"Nestačí mi hovoriť: 'Pane, Pane!'; aby ste mohli vstúpiť do nebeského Kráľovstva, ale je treba konať vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach"* (Mt 7, 21). Ježišov príklad je jasný a prítlačivý: Božia vôľa ho viedla až k prijatiu kríža. Nie je vždy ľahké spoznať, zachytiť Božiu vôľu a konať ju. Je potrebná odvaha, *"parrêsia"*, t. j. istota, uistenie v biblickom zmysle. V skutočnosti potrebujeme pomoc Svätého Ducha.

II. JEŽIŠ "SLUŽOBNÍK JEHO ÚMYSLU LÁSKY"

Boh má s ľudstvom plán lásky: Boh stvoril človeka, aby vstúpil s ním do vzťahu (porov. Gn 2, 5-25). Boh po hriechu človeka opäť ponúkol mu svoju zmluvu s ním, aby s Ním mohol s ním žiť (porov. Ex 19...). Potom si vyvolil izraelský ľud, poslal mu prorokov, sám prišiel v osobe Ježiša Krista... Cieľom všetkých týchto Božích iniciatív je dovoliť komunikáciu s ľudstvom, na ktoré nemôže zabudnúť. Sväté písmo používa obrazy, ktoré vyjadrujú tento obraz Boha: pastier, ktorý sa stará o svoje stádo (porov. Ž 22), sliepka, ktorá skrýva pod krídlami svoje kuriatka...

Vďaka jeho úmyslu lásky nemôžeme považovať Boha za súpera človeka. Ak Boh stvoril človeka, to preto, aby bol šťastný. Ale človek potrebuje Boha, aby mohol budovať ľudskú spoločnosť. Bez Boha sa stáva sebe samému cudzincom a chudobným; s Ním nachádza svoju plnosť.

Jeho úmysel lásky naberá svoju plnú šírku, keď Sväté písmo zjavuje, že Boh má osobitnú záľubu vo svojich najchudobnejších deťoch, v tých, ktorí žijú v najťažších situáciách. Ak otcovia zeme sú schopní milovať svoje deti, o koľko viac Boh Otec: *"Ak teda vy, ktorí ste zlí, viete dávať dobré veci svojim deťom, o čo viac váš nebeský Otec"* (Lk 11, 13).

Sv. Vincenta sa dotkol Ježiš Kristus a jeho slová, že bol poslaný k chudobným a utláčaným. U Ježiša si všímame jeho celkom zvláštnu pozornosť k ľuďom vytláčaným na okraj spoločnosti: chudobným, hriešnikom, ženám so zlou povestou, deťom, opovrhovaným mýtnikom... Sv. Vincent hovorí dokonca, že Ježiš Kristus sa prednostne zasvätil chudobným. Žiaden iný veľký vodca sa toľko nestaral o materiálne problémy ľudí. Vysvetlenie tohto Ježišovho správania nachádzame v jeho slovách, ktoré vyslovil na začiatku jeho verejného života: *"Neprišiel som, aby sa mi slúžilo, ale aby som slúžil"*. Nie je udivujúce, že Ježiš ako otrok si kľakol, aby umyl nohy svojim učeníkom (porov. Jn 13, 1-18).

Fakt, že sa staral o najponíženejších a najúbohejších v našom ľudstve, vyvádzala z miery nielen jeho súčasníkov, ale i mocnárov všetkých čias. Túto jeho záľubu vidíme v jeho skutkoch a aj v jeho učení. Keď Ježiš vysvetľuje, kto je môj blížny, dáva príklad osoby v utrpení a biede (porov. Lk 10, 29). Keď hovorí o tých, ktorí sú uprednostnení v Božom kráľovstve, hovorí o chudobných, o tých, ktorí plačú, sú hladní, prenasledovaní pre spravodlivosť (porov. Lk 6, 20). Táto Ježišova láska k chudobným je niečo neznáme u dejinných vodcov a veľikášov. Sv. Vincent veľmi dobre spoznal tento milosrdný pohľad Ježiša Krista.

Aby dcéry kresťanskej lásky mohli nasledovať túto charakteristickú črtu Ježiša Krista, *služobníka jeho úmyslu lásky*, musia sa skláňať (ako to robil Ježiš v tajomstve svojho Vtelenia) natoľko, že chudobných budú považovať za *"našich pánov a učiteľov"*, podľa výrazu sv. Vincenta. Ale nie sme príliš navyknutí hovoriť alebo počúvať takéto náročné vety bez mračenia sa? Aby sme sa vyhli tomuto riziku, keď počúvame výraz *"naši páni a učitelia"*, je dobré myslieť na konkrétne osoby, ktorým slúžime, aby sme sa na nich dívali ako sv. Vincent. Toto si vyžaduje neustále žiť v Božej prítomnosti.

Považovať chudobných za pánov a učiteľov neznamená zrieknuť sa toho, čo máme (postavenia, titulu, prípravy, schopnosti práce), ale vložiť sa do ich služby. Podobne to znamená naše uvedomenie si, že nasledujeme jednu z najdôležitejších črt Ježiša Krista a spolupracujeme na veľkom úmysle Boha s ľudstvom, hoci i cez tú najponíženejšiu a najskrytejšiu zo služieb. Stačí byť v službe chudobných, aby sme sa stali „služobníkom veľkého úmyslu Boha“.

III. JEŽIŠ "EVANJELIZÁTOR CHUDOBNÝCH"

Vincent mal veľmi rád túto tretiu črtu na Ježišovi Kristovi. V nazaretskej synagóge sa Ježiš hneď predstavil ako ten, ktorý napíňa 61. kapitolu knihy proroka Izaiáša: "*Duch Pána je nado mnou, pretože ma pomazal a poslal, aby som ohlasoval evanjelium /radostnú zvesť/ chudobným*" (Lk 4, 18). V celom evanjeliu je tento krátky prednes považovaný za skutočný „program“. Celý život Ježiša Krista bude následne len praktizovaním tohto úryvku.

Táto Kristova tvár zostávala hlboko vrytá v srdci sv. Vincenta, až jedného dňa sa cítil podnietený robiť podobne. Keď spoznal situáciu chudobných na dedinách (úplne opustených a v nevedomosti o evanjeliovom poslaní), cítil, že musí úplne nasledovať vnuknutie Ducha Svätého. Od tej chvíle sa jeho život úplne zmenil. Jeho jediným cieľom bolo ísť k chudobným, evanjelizovať ich ako to robil Boží Syn.

Ježiš Kristus, evanjelizátor chudobných nielen inšpiroval a poznačoval jeho spirituality, ale usmerňoval všetky inštitúcie, ktoré zakladal počas svojho života. V jednom opakovaní z rozjímania sa sv. Vincent pýtal: "*Čo robil Syn Boží? Opustil lono svojho večného otca, miesto jeho spočívania, jeho slávy a prečo? Aby zostúpil na zem medzi ľuďmi, aby ich poučoval svojimi slovami a príkladom, aby ich oslobodil z ich zajatia a vykúpil. Preto obetoval svoju vlastnú krv. A tak, Páni, nesmieme sa ničoho pridržať; príjemnosti, pohodlnosti, pohodlie, opusťme všetko toto, aby sme slúžili Bohu a blížnemu*"³.

Ale čo znamená evanjelizovať? Vincent hovorí: "*Evanjelizovať chudobných neznamená len poučovať o tajomstvách potrebných pre spásu, ale i konať veci, ktoré predpovedali a znázorňovali proroci, urobiť evanjelium účinným*"⁴. Ježiš Kristus hovorí: "*...aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení, a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu ...*" (Lk 4, 18). Inými slovami, evanjelizovať znamená predstavovať evanjelium slovami a význačnými skutkami a dielami. Evanjelium nezabúda na človeka v jeho celistvosti. Ježiš Kristus neprišiel vytvoriť nejaké zvláštne rozdelenie medzi telom a duchom, ale zachrániť ho časne i večne. Takto chápe Spoločnosť evanjelizáciu, ktorú jej zveruje Cirkev, a to telesnú a duchovnú službu chudobným. "*V stálej snahe*

³ Coste XI s. 437, opakovanie z rozjímania z 11. 11. 1657.

⁴ Coste XII s. 84, Konferencia z 13. 12. 1658, o členoch Misijnej spoločnosti a ich práci.

o rozvinutie celej ľudskej bytosti Spoločnosť neoddeľuje službu telesnú od duchovnej, dielo humanizácie od diela evanjelizácie" (K. 14). Exhortácia "*Vita consecrata*" definuje evanjelizáciu podobnými výrazmi: "*Služba chudobným je činom evanjelizácie a zároveň zárukou evanjelickosti zasväteného života...*"⁵.

Z toho môžeme utvoriť dva závery:

každá fyzická, i keď veľmi jednoduchá služba, nemá byť považovaná len za dielo, ktoré podáva hodnoverné svedectvo predchádzajúce evanjelizáciu, ale skutočne za dielo evanjelizácie prvého stupňa, ktoré aktualizuje spásu Ježiša Krista.

Keďže v evanjelizácii je obsiahnutá telesná i duchovná služba, kňazi Misijnej spoločnosti nemajú zanedbávať telesnú službu a dcéry kresťanskej lásky duchovnú službu.

Pre sv. Vincenta výzva stať sa evanjelizátorom chudobných nasledovaním Ježiša Krista si vyžaduje vopred nechať sa dotknúť Božou láskou, nechať zapáliť svoje srdce jeho láskou. Sv. Vincent často používal tento obraz. Sestrám poslaným do mesta Metz hovoril o misii, ktorá im je zverená: Byť "*akoby ohňom, ktorý zohrievať všetkých tých, ktorí sa približujú. Horlivosť je... rozhorená láska. Toto je potrebné, aby ste mali*"⁶. Preto keby niekto chcel šíriť evanjelium s čo najmenším osobným nasadením, mal by bedliť nad svojou tvárou, pretože nemožno ohlasovať radostnú zvesť so smutným a zamračeným pohľadom (služba chudobným je evanjeliom v akcii). Veriacich často obviňujú, že žijú s očami uprenými na „Veľký piatok“. Nesmieme zabúdať, že Veľký piatok vedie k Veľkonočnej nedeli, ktorá je jeho cieľom. Príliš smútku potláča zmŕtvychvstanie Ježiša Krista. Jednoduchá radosť zase priťahuje k tajomstvu Vykúpenia a zdôrazňuje i sfarbuje život. Keď hovoríme, že evanjelizátori musia dávať pozor na svoju tvár, v skutočnosti treba povedať, že musia bedliť nad svojou vierou. Ona je odrazom ducha, znakom záruky evanjelizátora. Exhortácia *Evangelií Nuntianti* uvádza, že súčasný človek počúva radšej svedkov ako učiteľov a to preto, že ich slová vyjadrujú to, čo prežívajú v hĺbke srdca.

⁵ Vita Consecrata, č. 82.

⁶ Coste X s. 559, Poučenie z 26. 8. 1658 štyrom sestrám poslaným do mesta Metz.

NA MODLITBU A OSOBNÚ I KOMUNITNÚ ÚVAHU

- * Meditovať: Lk 4, 14-22 a Mt 25, 31-46 a / alebo Konferenciu pre DKL z 2. novembra 1655 o zásadách Ježiša Krista a zásadách sveta (Coste X, s. 136 - 155).
- * Uvedomujem si, že každá, hocijaká realizovaná služba napomáha pri spolupráci s úmyslom Božej lásky, a to aby každá ľudská bytosť žila a našla plnosť svojho života? Aké prostriedky treba použiť pre vzrast v tomto vincentском presvedčení?

P. Javier ÁLVAREZ, CM
Generálny direktor

§

Súčasné
Výzvy

Súčasné otázky

Chudoba v Paríži

Poznámky zachytené z prednášky počas formačného kurzu pre členov pastoračnej skupiny Kaplnky (kňazi, sestry, laici)

Ako zodpovedný za apoštolský vikariát solidarity sa pokúsiť načrtnúť obraz hlavných druhov chudoby v Paríži; v druhej časti si priblížime, ako diecéza a miestna Cirkev v Paríži sa pokúšajú čeliť týmto prejavom chudoby.

I. RÔZNE DRUHY CHUDOBY V PARÍŽI

"Chudobných budete mať vždy medzi sebou", hovorí nám Ježiš. A toto platí aj pre Paríž. Je to žiarivé veľkomesto a zároveň mesto plné tieňov, kde je množstvo druhov chudoby.

Existuje veľa druhov chudoby. Hoci veľmi povrchné, ale pokúsím sa rozlíšiť také tri druhy chudoby: najtradičnejšie, nové druhy a obnovené formy chudoby, ktoré existovali kedysi.

1. TRADIČNÉ DRUHY CHUDOBY

Existujú druhy chudoby, ktoré poznáte veľmi dobre, pretože vincentská rodina bojuje proti nim už dávno, napr. otázka **samoty** v takom veľkom meste, akým je Paríž. Anonymita nášho meste je obzvlášť veľká. Ako kresťania máme pozoruhodnú výhodu v zápase

proti samote, a ňou je sieť katolíckych farností. Zdá sa mi, že v našom meste niet tak dobre spojenej siete, akou je sieť farností Katolíckej cirkvi, okrem školy, ktorá má úplne inú funkciu. A tak táto reťaz katolíckych miestnych cirkví v mestskej zmesi nám dáva možnosť byť skutočne pripravenými v boji proti všetkým prejavom chudoby spojenej so samotou, ktorú nesprávne obmedzujeme len na starcov.

Predtým ako som bol apoštolským vikárom pre solidaritu, bol som zodpovedný za pastoračiu mládeže v diecéze a tiež za pastoračiu medzi študujúcou mládežou. Počet študentov, ktorí prežívajú značnú samotu, je desivý. Jedného dňa, krátko pred vianočnými sviatkami, som stretom jedného mladíka, ktorý mi povedal: „Viete, Otče, ste prvou osobou, s ktorou sa rozprávam od septembra; myslím si, že keby som vás nebol stretol, ukončil by som svoj život.“ Chudoba a samota študentov je mimoriadne veľká, ale podobne ju prežívajú aj osamotení rodičia. Súčasné štatistiky vyčíslujú 53% narodených detí mimo manželstva, t. j. veľká časť detí sú vychovávané buď ich matkou, alebo len otcom. Samota rodičov je ďalšou veľkou realitou, ktorej čelíme. K tomu sa ešte vrátiť.

Preto čeliť tejto samote znamená mať priestory pre počúvanie, lebo základom je vytvoriť vzťahy. Túto vec musíme rozvinúť alebo obnoviť.

V parížskej diecéze sme rozvinuli operáciu „Solidárna zima“, lebo druhou formou chudoby je **vratká situácia ľudí ulice**. Voči ťažkosti spojenej s bývaním, zvlášť naliehavým ubytovaním, Kardinál Andrej Vingt-Trois /vĕntrua/ požiadal všetky parížske farnosti, aby otvorili dvere ich farských sál, nielen, aby osoby, ktoré žijú na ulici, mohli tam prespať a byť počas tuhej zimy, ale aby aj farníci praktizovali pohostinnosť voči týmto ľuďom. Viac ako 25 farností zrealizovalo túto operáciu počas najsilnejších mrazov. Bezpochyby budú v tom pokračovať, keď opäť nastane silná zima. Boli sme svedkami slov osôb žijúcich na ulici, že okrem strechy nad hlavou našli rodiny a priateľstvo, preto si myslím, že v takom veľkom meste, aké je naše musíme čeliť prvej výzve vytvárania vzťahov, kontaktov.

Každý kresťan si musí položiť otázku: V tom, čo môžem dať druhým, záleží mi na podstate, ktorou je prežívanie vzťahu? Lebo táto otázka vzťahu tvorí podstatnú otázku samoty.

Ďalej čelíme druhej výzve, ktorou sú **migranti**. Samozrejme, veľká časť tejto otázky sa týka politiky, čo mi nepatrí tu rozvíjať, ale za politikou sú vždy muži a ženy s ich tvárou, ich životným príbehom, ich ťažkosťami a nádejami. Vždy je ťažké niečo presne vyčíslieť, ale odhaduje sa, že v Paríži žije asi 14,5% cudzincov. Dnes má migrácia mnoho podôb: prichádzajú ľudia, ktorí hľadajú lepšiu ekonomickú budúcnosť, ľudia, ktorí utekajú z ich krajiny kvôli prenasledovaniu, prichádzajú celé rodiny, lebo sa chcú dať dovedna ako rodina... a zároveň zmeny sú veľké vzhľadom k rozšíreniu Európskej únie (Rómovia tvoria súčasť Európskej únie, a predsa ich štatút je dosť odlišný). Medzi otázkami migrantov sa pristavím pri nepľnoletých. Dnes musíme v Paríži čeliť veľkému prílivu nepľnoletých, zvlášť nepľnoletí Afganci, je to veľmi ťažká realita. Čo môžeme robiť v takej osobitnej situácii chudoby?

Spomedzi migrantov je mimoriadne ťažká situácia ľudí **"bez dokladov"**, pretože bez dokladov niet práce, niet bývania, čím sa vytvára začarovaný kruh, do ktorého sa môže toto obyvateľstvo zatvoriť. Sú to mimoriadne významné ťažkosti, tým viac, že súčasná politika neprináša veľa riešení a možností výberu. Rímske authority, Pápežská rada pre migrantov, sám Svätý Otec, náš arcibiskup pripomínajú, že opačne v porovnaní s tým, čo si myslí verejnosť, migrácia je šancou. Avšak mnohé združenia a nadácie musia čeliť bolestnej úlohe sprevádzania týchto ľudí, pričom vedia, že niekedy niet riešenia pre ich situáciu.

Čo sa týka tejto otázky migrácie, charitatívna láska a solidarita nás vedú k vynachádzaniu nových spôsobov konania. Charita sa počas dlhých rokov mimoriadne rozvinula, prešli sme z podpory /jednorazovej pomoci/ k sprevádzaniu, a zo sprevádzania ku konaniu spolu s týmito osobami v núdzi. Existujú však situácie, pred ktorými sme v slepej uličke: ako sprevádzať osoby, keď niet nádeje na riešenie, iba ak im povedať, že jediným riešením je vrátiť sa naspäť do ich krajiny? Môžeme povedať niekomu, aby sa vrátil, keď je prenasledovaný? Táto situácia migrácie vedie mnohých z nás k mimoriadne veľkodušnosti a vynachádzaniu množstva návrhov.

V Paríži existuje ďalšia mimoriadne zložitá situácia, a to s **bývaním**. Cirkev v Paríži udržuje mnohé kontakty s mestskými úradmi Paríža, s Prefektúrou, s vládou, aby medzi kresťanmi uvažovali, ako dať uprázdnené byty k dispozícii týmto ľuďom. Existuje

veľa spoločne dohodnutých akcií. Nanešťastie, v súčasnosti, sa celková „reťaz“ bytovej otázky v Paríži a v ďalších mestách Francúzska roztrhla – či už tzv. „Ubytovanie SOS“ (na 48 hodín), alebo prechodné bývanie pre postupné začlenenie rodín (na 6 mesiacov alebo rok), alebo tzv. dočasné bývanie v domoch (na 2-3 roky), sociálne byty (na definitívne bývanie). Chýbajúca prepojenosť medzi týmito jednotlivými štruktúrami veľmi sťažuje situáciu. V súkromnej sfére je cena nájomného veľmi vysoká. Niekedy sme svedkami extrémne bolestnej situácie, kedy ľudia kvôli nemožnosti nájsť bývanie, žijú v ich aute.

V súčasnosti sa objavuje nová kategória chudoby: **chudobní robotníci, ktorí nemajú bývanie**. Títo muži a ženy pracujú každý deň, ale nemajú ubytovanie. Táto otázka je veľmi dôležitá.

Na jej vyriešenie bolo vyslovených veľa návrhov, ktoré však neboli zrealizované, ako napríklad výstavba panelákov na okraji Paríža. Niektorí navrhujú, aby im bolo umožnené mať prístup k vlastníctvu, ale aj tu sa môžu ocitnúť v pasci, pretože akonáhle sa stanú vlastníkami, musia platiť aj poplatky spoluvlastníctva. V parížskej diecéze existuje veľa združení, ktoré pomáhajú rodinám so zlými bytovými podmienkami. Jednou z mojich najobávanejšou úlohou je vyjednávať so skupinami cudzincov, ktoré obsadzujú kostoly. Pred štyrmi rokmi to boli zvlášť skupiny cudzineckých bezdomovcov; počas týchto posledných 2 rokov sú to skôr skupiny ľudí s nevyhovujúcimi bytovými podmienkami, ktorí obsadzujú kostoly. Katolícka charita koná pozoruhodnú prácu v pomoci mnohým rodinám, ktoré sa ocitli v ťažkostiach.

Iným druhom chudoby, ktorá už existuje dávno, je **nezamestnanosť a dočasná práca**. Ale teraz nastala mimoriadna vrtkavá situácia **pre mládež**. Mladí podpisujú pracovnú zmluvu na určitú dobu (*pozn. prekl: po francúzsky CDD: contrat à durée déterminée*) vždy len na 6 mesiacov bez toho, aby vedeli, či o 6 mesiacov nájdu prácu. Sociológovia hovoria, že z mladosti do dospelosti sa prechádza vtedy, kedy osoba prekoná tri veci: keď vyjde z rodiny a založí si vlastnú rodinu, keď opustí rodičovský dom a začne bývať vo vlastnom a keď má ustálenú prácu. To sú tri význačné etapy pre prechod do dospelosti. Avšak v súčasnosti je práce nestála približne do 30/35 roku, t. j. 10 rokov po vstupe do profesionálneho života. Otázky nestálosti, životnej neistoty, príležitostná práca, na povinne čiastočný

úväzok alebo s odbornou diskvalifikáciou sú častejšie ako kedysi a spôsobujú mimoriadne ťažké problémy.

Ďalšou kategóriou osôb v núdzi je **nezamestnaní nad 50 rokov**, pre ktorých je ťažšie nájsť si prácu alebo podporu.

2. NOVÉ DRUHY CHUDOBY

Tieto formy chudoby poznáme už oddávna, vždy existovali, ale sú sprevádzané novými formami chudoby. Vyzdvihnem tri (ani zďaleka si netrúfam vymenovať všetky), ale zdajú sa mi mimoriadne príznačnými pre dobu, v ktorej žijeme.

a) Prvá chudoba je dôsledkom **roztrieštenia rodiny ako základnej bunky spoločnosti**.

26% rodín v Paríži tvoria rodiny s jedným rodičom - živiťelom, proti 17% v porovnaní s celým Francúzskom: V tomto meste je vysoká koncentrácia takýchto rodín s jedným rodičom živiťelom.

Tieto rodiny, či už následkom rozvodu, vdovstva alebo slobodných matiek, sústreďujú väčšinu nízkych príjmov. Ich chudoba je teda nielen materiálna, ale aj spojená s výchovou: pre jedného rodiča je vždy ťažšie vychovávať dieťa. Je to jeden z dôvodov, ktoré v súčasnosti sťažujú otázky výchovy a vzdelávania.

Ťažkosti výchovy detí a vzťahov sú spojené s rozlíšením medzi mužom a ženou, a teda otcom a matkou, rozdiel medzi generáciami. Táto otázka sa týka školy, ale i rodiny.

V súčasnosti vzniká ďalšia vážna otázka: rozpad osobnosti otca a kríza otcovstva, čo spôsobilo vážne dôsledky. Keď som bol v duchovnej správe, jeden stredoškôlak mi raz povedal: "Ako sa mám podobáť môjmu otcovi, keď som ho nikdy v živote nevidel pracovať?". Do tohto rozpadu rodiny patrí i dráma potratov. Existuje veľa združení a nadácií, ktoré sa zameriavajú na poradenstvo pre ženy v tehotenstve, ale i pre tie, ktoré sa rozhodli pre abortus.

b) Druhá nová forma chudoby je **psychologická**.

V poslaní solidarity, ktoré mi bolo zverené je osobitná oblasť týkajúca sa väznenia. Spolupracujem s národnou väzenskou duchovnou správou väznice „Santé“. V roku 1995 bola medzi väzňami vykonaná anketa pre zistenie počtu osôb, ktoré majú psychologické alebo psychiatrické ťažkosti; anketa zistila cca 15% z celkového počtu; tá istá anketa bola prevedená v roku 2008 a zistila až 55%. Toto súčasné číslo dala väzenská správa ako priemer spomedzi zadržaných majúcich psychickú stratu rovnováhy. To znamená, že sme pred úpadkom nášho psychiatrického systému; súčasná spoločnosť vytvára chudobu a psychickú nerovnováhu.

Zhoršenie tejto psychickej nerovnováhy je spojené s nedostatkom miest pre prijatie. V našich farnostiach stále viac konštatujeme potrebu mať miesta pre počúvanie. Existuje tiež množstvo združení, ako napr. „SOS kresťania“, „SOS priateľstvo“, „SOS modlitby“, telefonická služba počúvania, ale to nie je dostačujúce.

c) Tretia forma chudoby nastáva nástupom **štvrtrej alebo piatej generácie**.

V našej rodine máme veľkú milosť, že obaja naši starí rodičia sa dožili 100 rokov ale nie bez ťažkostí. To znamená, že moji rodičia, ktorí majú 75 rokov, sa starajú nielen o svoje vnúčatá, ale aj o svojich rodičov, teda, neprežívajú naplno svoj dôchodok. Môj otec mi povedal: *"Mám pravdepodobne ešte 5 dobrých rokov pred sebou pred tým, ako začnem upadať. Ale za 5 rokov moja matka bude možno ešte tu"*.

A tak s predĺžením veku na štvrtú alebo piatu generáciu celá generácia je ovplyvnená. Myslím si, že spoločnosť si neuvedomuje, čo to znamená predlžovanie života a čo to predstavuje pre rodiny, ktorých sa to týka. Je to nová oblasť, nad ktorou musíme uvažovať. Pred 30 rokmi, keď mala moja prastará mama 100 rokov, prišiel jej poblahoželať sám starosta. Keby dnes mal chodiť starosta či primátor blahoželať všetkým storočným žijúcim v jeho štvrti, strávil by takto celé dni len na túto činnosť.

Vzhľadom k týmto novým formám chudoby má Katolícka cirkev osobitnú úlohu, a to bez toho, aby nahrádzala verejných činiteľov. Cirkev vynašla združenia (napr. „Au captifs la libération“ – Oslobodit'

spútaných), pustila sa po nových cestách (nočné obchôdzky pre stretnutie sa s ľuďmi ulice), ktoré v súčasnosti prevzali ďalšie združenia a nadácie. Podľa mňa kresťania sa musia stále spytovať: "Kde môžeme ísť, kde nikto nejde?", "Kde nás nečaká verejná moc?" a "Ktoré cesty sme poverení vytvoriť?"

Máme zohrávať dôležitú úlohu v otázke rodiny, psychologickú chudoby, najstaršej generácie, ale i hendikepovaných dospelých, ktorých som nespomínal. Keď parížska diecéza otvorila v 80-tych rokoch Centrum „Tiberiáda“ na ulici Varennes, zohrávala tam mimoriadne dôležitú úlohu v boji proti Aids a prijímaní nainfikovaných osôb. V súčasnosti je potrebné vynájsť ďalšie miesta, iné miesta pôsobenia a tak odpovedala na nové druhy chudoby.

3. OBNOVENÉ FORMY DÁVNO EXISTUJÚCICH DRUHOV CHUDOBY

V súčasnosti spoznáваме aj obnovené formy chudoby, ktoré existovali kedysi, ako **schudobnenie vrstiev obyvateľstva, ktoré sa stávajú stále viac chudobnejšie.**

Keby sme uvažovali nad osobami, ktoré boli prijaté veľkými inštitúciami, akými je Katolícka charita alebo vo veľkých prijímacích centrách, poznamenali by sme, že **dôchodcovia** trpia v súčasnosti viac ako kedysi. Tí, čo majú malý dôchodok či penziu, chodia pravidelne a v najväčšom počte na miesta, kde sa pridávajú potraviny a do charitatívnych stredísk. Na toto treba brať ohľad.

Chcel by som tiež spomenúť narastajúci počet **stredoškolákov a vysokoškolákov**, ktorí pracujú popri štúdiu, pretože by ináč nemali na študijné poplatky. A tí, ktorí nenachádzajú nejakú prácu, sa stále viac vynára študentská prostitúcia. Je to skutočný problém, dokonca i na vychýrených univerzitách.

Čo sa týka bývania, musíme hovoriť o **prílišnej zadlženosti**, vo väčšine kvôli množstvu ponúk kreditov vedúci ku konzumizmu.

Ďalšou obnovenou formou je jedna z fáz migrácie vo Francúzsku. Niektorí **migranti**, zvlášť zo Severnej Afriky /Maroko, Alžírsko, Tunisko.../, ktorí nie sú úplne včlenení do francúzskej spoločnosti a vstupujú do dôchodkového veku. Neexistuje spoločenská sieť, ktorá by im umožňovala skutočne sa včleniť, ako to bolo v prípade Poliakov,

Talianov a ďalších cudzineckých populácií, ktoré prišli bývať do našej krajiny.

Pozývam vás k úvahe nad tým, čo ponúkame v súčasnosti mladej generácii migrantov. Prichádzajú, pretože ich rodičia snívali o rovnoprávnosti s Francúzmi, o práci, o slušnom bývaní a teda o lepšej životnej úrovni ako tej, ktorú mali v krajine, ktorú opustili ich rodičia. Ale niet ani práce, ani lepšieho bývania, ani rovnoprávnosti.

Jednou z ťažkostí migračnej politiky je, že mladí migranti nemajú v čo dúfať, vidia len neúspech svojich rodičov a starých rodičov. Ich jediným útočiskom je náboženstvo, teda mohamedánstvo. Zjednodušujem, to preto, aby ste pochopili, prečo sa zhhlukujú mohamedánske rodiny na parížskych predmestiach, čo im umožňuje udržať sa.

Teda táto spoločenská kríza sa stáva v istom zmysle aj náboženskou. Veľmi stručne a rýchle sme načrtli obraz o chudobe v našom meste a tiež v celom parížskom kraji.

II. ČINNOSŤ MIESTNEJ CIRKVI

Voči všetkým týmto ťažkým problémom miestna cirkev v Paríži sa snaží konať. V roku 1990 Kardinál Lustiger utvoril tento vikariát solidarity spojením 8 biskupských vikariátov, kde každý z nich mal osobitnú zodpovednosť, a to za rodinu, mládež, katechumenát, kňazov, cudzinecké katolícke misie v Paríži a ďalšie.

Keď mi Mons. Andrej zveroval tento vikariát, naliehal na 4 body:

1. Vzbudzovať a animovať farské charitatívne spolky.
2. viesť prácu Diecézneho katolíckeho výboru pre solidaritu.
3. Byť zástupcom diecézy vo väznici „Santé“.
4. Pravidelné sa stretávať so zodpovednými predstaviteľmi charitatívnych spolkov.

Tento vikariát má **sekretariát a dve rady**:

- * **Diecézny katolícky výbor pre solidaritu** zložený z 8 osôb. Výbor uvažuje o dôležitých otázkach, ako solidárna zima (predvídať počas tuhej zimy otvorenie farských priestorov a zabezpečenie ľudí, ktorí im poskytnú pohostinnosť), starostlivosť o duchovné formy chudoby, zabezpečenie tzv. „observatória“ chudoby v Paríži.
- * **Diecézny charitatívny výbor (CCD)** je orgánom spojenia a spoločnej úvahy združujúcim významné inštitúcie, ktoré sú v službe Cirkvi alebo rôzne hnutia zaangažované na poli solidarity v Paríži.

Dnes má vzhľad solidarity tri roviny: miestnu, diecéznu a medzinárodnú.

Na miestnej rovine farnosti zohrávajú značnú úlohu

Kostol, farnosť zostávajú základným miestom, kde sa prežíva blízkosť s chudobnými, a teda ich sprevádzanie. Lebo i keď ľudia nie sú veriaci, majú inštinktívne istotu, že v kostole nájdu pomoc. Všetci môžu vidieť kostoly, ale všetci nevedia, že existuje Katolícka charita a ani nepoznajú jej adresu. Farnosti vytvorili službu výpomoci, šatne, združenia ako napr. "*Marta – Mária – Lazár a ostatní*", ktorá sa stará o vybavovanie spisov pre ľudí bez dokladov, sprevádza ich po úradoch, na prefektúre pre usporiadanie záležitostí; ďalej existuje tzv. «*solidárny obchod s potravinami*», potravinová banka, ktorá dodáva potraviny, potraviny za veľmi nízke ceny. Jedna rodina si môže naplniť nákupný vozík za 3,50€.

Farnosti vytvorili mnohé druhy charitatívnej služby. Veľkou výzvou pre všetky tieto služby je pracovať spoločne. Napríklad, v určitých farnostiach aktéri charitatívnej služby poskytujú každý mesiac obed alebo večeru pre osamotených, nezamestnaných a pod. Ale keďže niekedy neexistuje hlbšie prepojenie medzi jednotlivými farnosťami, často na tieto organizované obedy chodili všade tie isté osoby. Teda veľkou ťažkosťou solidarity je spoločná práca. Kardinál zvolal tzv. "Zasadania pre misiu" /Assises pour la Mission/, ktoré mali za cieľ umožniť jednotlivým charitatívnym činiteľom stretnúť sa. Potom každá parížska farnosť utvorila **farskú charitatívnu komisiu**, ktorej cieľom bolo združiť všetkých tých, ktorí sú v teréne zapojení do charitatívnych

diel či už vo farnosti, v rôznych združeníach alebo v rámci mestskej štvrte, aby sa mohli navzájom informovať o rôznych akciách, zosúladiť ich, skoordinať program akcií a zdroje príjmov.

Tieto farské charitatívne komisie sa schádzajú už 5 rokov a sú vzácnou pomocou pre zistenie nových druhov chudoby alebo potrieb (napr. vytvorenie úschovne batožiny pre bezdomovcov, tu si ju môžu odložiť počas dňa). Ako sme pripravení čeliť novému druhu chudoby, ktorý sa objaví na niektorom mieste? V Katolíckej Cirkvi môžeme dať zrod novým iniciatívam. Ale, aby sa mohli zrodiť, je nutné akceptovať zastavenie iných aktivít, pretože nemôžeme robiť všetko. To je cieľom týchto charitatívnych komisií, ktoré pomáhajú vidieť budúcnosť a sú mimoriadne dôležitým nástrojom pre charitatívnu službu v Paríži.

Na rovine diecézy vznikol určitý počet združení

V r. 1981 P. Giros utvoril nadáciu "*Oslobodiť spútaných*" /*Aux Captifs la Libération*/ ako odpoveď na naliehavú výzvu ľudí žijúcich na ulici a tiež bezdomovcov a prostitútok. Predsavzatím združenia je ísť v ústrety týmto ľuďom s holými rukami, t. j. ponúknuť im bratský, nezištný vzťah, nedávať jedlo, či sociálnu výpomoc. V tomto združení je 50 platených zamestnancov, asi stovka dobrovoľníkov, každý spojený s určitou farnosťou. Činnosť tohto združenia veľmi silno podnecuje charitatívnu činnosť farnosti.

Existuje veľa ďalších sociálnych stredísk, ktoré zabezpečujú svoju činnosť podľa programov, napr. vybaviť prechodné alebo trvalé bydlisko, začlenenie sa do života vďaka kurzom pre odstraňovanie negramotnosti, pomoc ženám, nepľoetým a pod. Napríklad, dom „Tiberiáda“ pre osoby postihnuté chorobou Aids; združenie „Zväz nádeje“ /*Alliance Espérance*/ so zriadením služby a pomoci pre nájdenie práce, prechodné útulky, ako napr. nadácia Sv. Genovéva pre pomoc rodinám a jednotlivcom pri hľadaní bývania.

Na medzinárodnej rovine existujú tiež mnohé služby Katolíckej cirkvi: *Katolícka charita*, "*Caritas France*", *CCFD*, *Konferencie sv. Vincenta de Paul* /*Spolok sv. Vincenta de Paul*/ a *AIC – Spolky kresťanskej lásky*. Všetky konajú nielen na národnej rovine, ale i medzinárodnej.

III. PRESVEDČENIA – OTÁZKY

Na záver vám ponúkam niektoré dôležité presvedčenia a niekoľko otázok.

MOJE PRESVEDČENIA

1. Charitatívna láska je misionárska, evanjelizuje a chudobní evanjelizujú nás. Jedným zo súčasných nebezpečenstiev je možnože to, že sme pokúšaní uzatvoriť sa do takých našich činností, ktoré sú viac evanjelizujúcejšie, ako napr. formácie, evanjelizácia ulice, ale charitatívna láska patrí tiež do misie.

2. Nemôžeme preniesť vykonávanie charitatívnych činností na odborníkov, pretože neexistujú odborníci na charitu. Toto poslanie je zverené všetkým kresťanom. Charitatívna činnosť je následkom viery, teda každý kresťan je zodpovedný za túto misiu, hoci existuje Spolok sv. Vincenta de Paul alebo Katolícka charita. Každá kresťanská komunita si musí klásť otázku o jej zodpovednosti za život charitatívnej lásky.

3. Hoci pravá ruka nemá vedieť, čo robí ľavá, je mimoriadne dôležité, aby charitatívna láska bola viditeľná. Každé spoločenstvo je povolane byť diakonské, pripomenul to Pápež vo svojej encyklike *Deus Caritas est*, každé spoločenstvo, komunita má žiť túto diakoniou a viditeľnosť kresťanskej lásky nemá mať nikdy za cieľ, aby sme sa stavali do popredia, alebo aby sme si blahorečili, chválili sa, ale klásť do popredia osoby, ktoré prijímame, ktorým slúžime. Najchudobnejších. A viditeľnosť kresťanskej lásky nás tiež núti, aby sme sa pri všetkom, čo robíme, nebáli priznať, že to robíme ako kresťania. Niektoré združenia si myslia, že dostanú kredity a subvencie od organizácii ľahšie, keď zamlčia, že sú kresťansky orientované. Je tu veľké riziko, že zároveň stratíme svoje kresťanské hodnoty. Potrebujeme miestne združenia, ktoré majú dosť sily, aby mohli diskutovať s druhými, vyjednávať a navrhovať kresťanské hodnoty pri rozhodnutiach, ktoré majú prijať. To sa volá viditeľnosť Cirkvi.

Festival kresťanskej lásky, ktorý sa konal minulý rok, mal za cieľ zviditeľniť v každej komunite –spoločenstve – farnosti už existujúcu kresťanskú /charitatívnu/ lásku, a tak uvedomiť si všetko, čo už existuje.

Tento rok sa konalo **Fórum kresťanskej lásky**, ktoré združilo jej tvorcov v asociatívnej oblasti, v rôznych typoch služby v Cirkvi, farnosti, aby deň prežili v dialógu, diskusií, úvahách, modlitbe s naším Arcibiskupom a pozvanými hosťami.

4. Je dôležité, že v oblasti charity nastala zmena v generácii. Dnes je svet solidarity podstatne poznačený generáciou 70- a viacročných. Je to generácia zložená z aktivistov, ktorí často vedeli spájať politiku s charitatívnou činnosťou. Ale táto generácia je už zadýchaná a určité aktivity prestávajú. Generácia 35-40-ročných majú veľmi odlišný vzťah k času a činnosti. Sú veľmi často zapojení do konkrétnej činnosti (napr. rozdeľovanie polievky bezdomovcom, večerné obchôdzky).

Ako táto generácia prevezme štafetu od predchádzajúcej s nutnosťou zakotviť ich činnosť do duchovnej dimenzie so hlbšou úvahou o spravodlivosti a nielen konať konkrétne a jednorazové skutky? Musíme im umožniť, aby vedeli rozlíšiť humanitárnu činnosť od charitatívnej. Toto sa môže konať len s pohľadom upreným na trpiaceho Krista a jeho spoznaní na tvári chudobného. Preto sa musia mladí duchovne zaangažovať.. Našou misiou je žiť lásku tak, ako ju žil Kristus. Ale toto je možné len vtedy, keď žijeme z Kristovej lásky, ktorá nás vedie k podstatnej zmene nášho pohľadu na svet a na ľudí. **Táto konverzia pohľadu nám umožní považovať najchudobnejšieho za Krista**, vidieť ho v ňom, a ako toho, ktorý nám sprítomňuje, dáva Krista. V tejto oblasti musia kresťanské spoločenstvá vynaložiť veľké úsilie.

MOJE OTÁZKY

1. Je kresťanská láska vždy účinná? Ako nezanedbávať charitatívnu činnosť popri doslovne „rentabilnejších“ činnostiach? Jeden mestský poradca parížskej štvrti, presvedčený kresťan, založil *"Bytovky oslavujú - sviatok susedov" /Immeubles en fête, la fête des voisins/*. Táto operácia mala úspech, preto chce pokračovať v akcii s názvom *«Solidárni susedia» /Voisins solidaires/*, a tak vytvoriť obrovské solidárne hnutie vo veľkých bytovkách: nielen raz za rok sviatkovať, ale je to pozvanie žiť solidaritu blízkosti: ponúknuť sa urobiť nákupy chorému susedovi, pomôcť staršej osobe a pod. Táto intuícia je jednoduchá a zároveň geniálna.

V štruktúrach, ktoré zakladáme, musíme samozrejme hľadať aj určitú účinnosť. Ale kresťanská láska musí byť najskôr plodná, a až potom ju môžeme chcieť, aby bola účinná, pretože je v oblasti nezištnej lásky. Stratiť svoj čas nezištným počúvaním osoby na ulici nemôže byť účinné na rovine rentabilnosti. To si kladiem ako otázku pre seba.

2. Koncept charitatívnej lásky sa veľmi vyvinul. Katolícku charitu založil Mons. Rodhain pred viac ako 60 rokmi a mala najskôr za cieľ pomoc: tým, ktorí boli v núdzi. Potom sa prešlo z podporovania k sprevádzaniu. Už sa nedávajú priamo veci, ale sa pokúša sprevádzať osoby, aby sa začlenili do spoločnosti alebo pri hľadaní prostriedkov, ako by mohli nadobudnúť peniaze. Dnes sa už nepomáha chudobným bez nich. Hnutie ATD Quart-Monde hovorí, že najchudobnejším treba dať slovo. Žiadny zodpovedný v tomto hnutí nejde sa stretnúť s ministrom bez toho, aby tam nešiel s osobou, ktorá je prijímaná. Je to úžasné. Ale starať sa o naliehavé potreby je v súčasnosti veľmi ťažkou otázkou a je potrebné si to uvedomiť.

3. Ďalšou otázkou je formácia charitatívnych pracovníkov. Musíme sa usilovať, aby sme im umožnili nielen to, aby konali veľkodušne, ale i podľa antropológie a Evanjelia. V encyklike *Deus Caritas est* Benedikt XVI. hovorí o pozornosti srdca: "*Nie sme odborníci, ale musíme mať pozornosť srdca*". Otázkou je sprostredkovať formáciu pre rozvoj tejto pozornosti srdca, a to duchovným životom a učením podľa Evanjelia.

Ďalšou otázkou je vedieť, ako viac vyzdvihnúť diakoniu Cirkvi, t. j. dimenziu služby v celej Cirkvi, služba, ktorá sa neobmedzuje len na charitatívnu službu, ale diakonia i v katechéze, v liturgii. Diakonia Cirkvi sa musí rozvíjať vo všetkých jej činnostiach.

Počas „Diecéznych zasadnutí pre misiu“ sa veriaci v Paríži zišli okolo dvanásť tém. Na záver Kardinál Vingt-Trois /vĕntrua/ prehlásil diecézne smernice s hlavnými cieľmi pre každú farnosť Paríža a naliehaním na dôležitosť kresťanskej /charitatívnej/ lásky.

Na záver si myslím, že hovoriť o najnúdznejších a o spôsobe ako ich sprevádzať na miestnej alebo na medzinárodnej rovine možno len tak, že máme skutočne hlbokú túžbu zmeniť náš vlastný štýl života. Nič sa nezmení, ak nezmení náš vlastný spôsob života.

P. Olivier RIBADEAU-DUMAS
*Zodpovedný za apoštolský vikariát pre solidaritu
v parížskej diecéze*

Mailová adresa:

Pre oboznámenie sa so zoznamom farských charitatívnych komisií vo vikariáte: vicariat.solidarite@diocese-paris.net

Žiadateľ o azyl pre osoby bez dokladov (50 advokátov)

Združenie „Pierre Claver“
121, rue Pierre Brossolette
92140 CLAMART

Tél : 01.41.46.93.65
01.46.42.15.53

Provincia Granada /Španielsko/

V službe chorých na Aids v Malage

Ú v o d

Až do roku 1997 sa zdalo, že chorí na Aids sú nevyliečiteľní kvôli dovtedy pre medicínu neznámej patológii s jej mnohými symptómami: časté a dlhé horúčky, strata telesnej hmotnosti, zväčšenie lymfatických uzlín. Po tom, ako v roku 1983 lekársky tím Dr. Luca Montaniera z Inštitútu „Pasteur“ v Paríži objavil vírus zodpovedajúci chorobe Aids, v roku 1985 v Atlante (USA) zorganizoval prvú medzinárodnú konferenciu o Aids spolu s lekárskeym tímom Dr. Róberta Galla z Baltimore. V tom čase neexistovala mimo nemocničnú štruktúru určená pre liečenie chorých na Aids. V roku 1987 bol schválený predaj na trhu prvého antiretrovirálneho lieku.

Vytvorenie našej služby pri chorých na Aids

Ako sa zrodila naša služba pri chorých na Aids? Pri úvahe, prijatí rozhodnutia a realizácii tejto udalosti sa zúčastnilo mnoho ľudí. Vidíme v tom pôsobenie Boha, ktorý nás motivoval a určil, aby sme začali túto našu misiu. Veríme, že nás bude stále posilňovať.

V roku 1990 bolo vo svete zistených viac ako milión ľudí chorých na Aids. U nás, v našich nemocniciach prejavujú postihnutí veľmi rozmanité varianty symptómov, ale nemôžu byť dlhodobo liečení, ani prijatí do nemocníc, ktoré nie sú vybavené pre nich po stránke terapeutickej. A tak niet pre nich iného východiska ako smrť.

Keď nemocnica v Malage začala prijímať týchto prvých chorých, lekársky tím sa rozhodol požiadať o pomoc miestneho biskupa a dcéry kresťanskej lásky.

Provinciálna rada uvažovala o žiadosti a rozhodla, že je to jedna zo súčasných druhov chudoby a že svätý Vincent by určite odpovedal na túto výzvu. Rada hľadala vhodné miesto a našla dom patriaci biskupstvu, ktorý bol určený na letné prázdninové tábory. Po nutnej rekonštrukcii sa dom stal nádherným centrom uprostred stromov. Dvor bol premenený na upokojujúcu záhradu. V tomto centre mali byť prijímaní chorí na Aids, ktorí boli chudobní a bez rodinnej opory.

22. apríla 1992 bola otvorená komunita a 4 dcéry kresťanskej lásky začali svoju službu s pevným rozhodnutím uľaviť bolesti svojim bratom a sestrám „v pote tváre a námahou svojich ramien“.

Táto služba začala vo chvíli, kedy podmienky šírenia Aids neboli ešte dobre známe; vedeli sme, že táto choroba sa bežne prenáša sexuálnym stykom alebo dedične. Ale v tej dobe bola táto choroba uznaná za nákazlivú.

V nemocniciach sa stávalo, že personál vstupoval do izby chorých v rukaviciach a v maske. Patologická choroba Aids sa bežne objavovala u tých, ktorí tvorili súčasť tzv. „nebezpečnej populácie“ (drogovaní, homosexuáli...).

Prvou pacientkou prijatou v našom centre bola žena, ktorá v mladosti žila z prostitúcie a teraz mala niečo po štyridsiatke. Jej spoločník prichádzal každý deň, aby sa dozvedel o jej stave, ale neodvážil sa ísť ju pozrieť.

Najskôr bolo potrebné bojovať proti strachu zo všetkého, čo sa hovorilo o tejto chorobe. Pristupovalo sa k postihnutým s veľkou pozornosťou. Ošetrovatelia museli čistiť chorých niekedy až 15x za 24 hodín kvôli chronickým hnačkám. Potom sa začali objavovať na tvári chorých kožné poškodenia (syndróm Kaposi); mávali silné horúčky, potili sa a slabli... deň za dňom sme ich videli ako neúprosne kráčajú k smrti.

Čo robiť voči takejto situácii, ktorá sa mala končiť smrťou? **Milovať a sprevádzať.** Čo sa týkalo ošetrovania a všetkého, dávali sme pozor na tie najmenšie detaily, nemali sme žiadnu zbraň, ktorá by bola účinná. V skutočnosti to vlastne bola paliatívna liečba. Spomenuli sme si na vetu používanú v zdravotníctve v 19. storočí: V zdravotníctve je možné **"niekedy uzdraviť, často uľaviť a vždy potešiť"**.

Mohli sme im uľaviť v ich bolestiach len tak, že sme im menili polohy, vlhčili pery, podali pohár vody alebo utierali pot... pritom sme sa vždy snažili počúvať ich, čo bolo tiež určitou formou útechy. Aká bezmocnosť vidieť ich mladosť ohrozenú! Títo chorí mali poväčšine okolo 35 rokov.

Uvažovali sme a mnoho sme sa modlili o evanjeliovej hodnote tejto nepatrnej starostlivosti, o bratskom znamení našej prítomnosti. Odkazovali nás na pravdu trpiaceho ľudstva, ktoré si žiada citlivé srdce voči bolesti a samote. Z našej strany si toto vyžadovalo taktnú pozornosť, pokojné a pozorné počúvanie pocitov. Pri tomto sprevádzaní sme sa modlievali s tými, ktorí si to priali. Vždy sme sa snažili využiť príležitosti, pri ktorých by sa ich srdce mohlo otvoriť voči Bohu, Otcovi plného milosrdenstva, pričom sme vždy rešpektovali ich náboženské cítenie alebo opačne, ich agnostický postoj.

Vedecké tímy naďalej pokračovali v ich bádanií o víruse HIV, jeho šírení, rozmnožovaní, pričom sa usilovali nájsť vhodný liek.

Okolité spoločnosť sa rozdelila v prístupe k týmto chorým: strach z priblíženia vyvolal určitý odstup. Chorí a ich rodiny skrývali chorobu. Nikto sa neodvážil povedať, že niektorý príslušník ich rodiny je nainfikovaný vírusom HIV. Žiadali nás, aby sme dokonca ukrývali ich prítomnosť v Centre a museli sme bojovať s masmédiami, aby sme zachovali ich anonymitu.

Snažili sme sa byť pozorné voči ich rodinám, vytvárať vzťahy medzi nimi a chorým, ale niekedy to bolo bez výsledku. V určitých situáciách to bola pre chorého pomoc, ale v ostatných to bolo nemožné. Mnohí mladí pacienti, ktorí prišli do centra, prichádzali zo sveta drog, už dávno pretrhli kontakty so svojimi rodinami kvôli problémom spôsobeným používaním drog, či už išlo o krádež, zanechanie práce, väzenie, únik osôb, ktoré im mohli pomôcť... Toto všetko spôsobilo pretrhnutie rodinných zväzkov.

Od roku 1997 sa začal rysovať nový horizont vďaka novej, účinnej liečbe. Výsledky boli dobré, ale liečba veľmi náročná, zdĺhavá a unavujúca. Pre dosiahnutie výsledku je nutné neprerušovať liečbu. Za tým účelom bolo centrum prispôbené; poskytuje hygienu a dobrú životosprávu pre nadobudnutie nových síl. Vďaka novej liečbe organizmus si vytvára svoje obranné látky a Aids a už nestala synonymom smrti.

Od tej doby môžeme uvažovať o živote, myslieť na spoločenské začlenenie a prácu pre vyliečených pacientov. Pacienti sa mohli v centre zúčastňovať na rôznych aktivitách vďaka inštruktorom, a to v oblasti divadla, žurnalistiky, kina, informatiky, mechanizácie kancelárskych prác, poskytovať školské doučovanie a pod. Činnosť dobrovoľníkov je nádherná. Niektorí sú skutočne vytrvalí a prichádzajú pomáhať už dlhé roky. Nová tvár, rozmanitá činnosť, priateľstvo, toto všetko napomáha vzrásť sebaúcty pacientov.

Súhrnne, v rokoch 1983 - 1990 – choroba bola spoznaná, ale pokúšalo sa o nej nehovoriť a chorí sa ukrývali. V rokoch 1990 - 1997: boli určené pravidlá povinnosti analýzy pred krvnou transfúziou. V rokoch 1997 – 2000: vyvíjal sa zápas pre opätovné začlenenie vyliečených pacientov do sveta práce. V súčasnosti sa usilujeme nadobudnúť všetky spoločenské práva v ich prospech.

Teraz sú naši pacienti dobre ošetrovaní. Lieky sú drahé, ale môžeme ich zadarmo poskytovať tým, ktorí to potrebujú. Oproti tomu, okolitá spoločnosť považuje Aids stále za hanblivú chorobu, ktorej sa bojí a vytláča na okraj tých, ktorí sú ňou postihnutí.

Dnes, keď sa dívame na Spoločnosť budúcnosti, vieme, že chce byť služobnicou chudobných, nešťastných, ktorých spoločenské a ekonomické štruktúry neberú do úvahy, ani životné potreby osôb. Chceme budovať Spoločnosť, ktorá slúži Kristovi v osobe chudobných „v pote tváre a námahou našich ramien“, v duchu sv. Vincenta a sv. Lujzy.

Komunita Margity Naseau,

Provincia Emmitsburg (USA)

Nemocničné centrum sv. Vincenta v Jacksonville, na Floride

Keďže tento článok bol v minulom čísle Ozvien vo francúzskom vydaní omylom uvedený s nesprávnym nadpisom, článok je uverejnený znovu.

Krátko z dejín

Nemocničné centrum sv. Vincenta v Jacksonville na Floride patrí medzi najvýznamnejšie katolícke zdravotnícke systémy USA. Predsa však začiatky tohto Nemocničného centra boli veľmi skromné tak ako väčšina Božích diel.

Počas španielsko-americkej vojny v roku 1898 dcéry kresťanskej lásky z Emmitsburgu, v štáte Marylande ošetrovali zranených a chorých v lazaretoch „Riek sv. Jána“ v Jacksonville. V roku 1916 si jedna skupina lekárov, povzbudená biskupom, spomenula na pozornú prítomnosť sestier a pozvala ich, aby prišli do Jacksonville, aby sa tu ujali mestskej nemocnice nazvanej „Sanatórium De Sota“. Sestry krátko po svojom príchode premenovali inštitúciu na „Nemocnicu sv. Vincenta“. Ľudia si nemohli zvyknúť na dcéry kresťanskej lásky s kornetmi a keď videli ísť po chodníku nejakú sestru, prešli na druhú stranu chodníka. Sestry po príchode boli považované za niečo zvláštne v tomto južnom meste, kde boli katolíci v menšine. Obetavosť a pozornosť sestier vidieť Kristovu tvár v chudobných a slúžiť mu si napokon získali úctu a obdiv obyvateľov mesta Jacksonvillu. Dcéry kresťanskej lásky tu už 94 slúžia v nemocnici sv. Vincenta – meno nemocnice je synonymom služby chudobným. Ich zdravotnícky systém je uznávaný a oceňovaný.

Súčasný výzvy

V roku 2010 so súčasným názvom „Nemocničné centrum sv. Vincenta“ zahŕňa rôzne oddelenia, ktoré sa usilujú chrániť zdravie pacientov a neustále im zlepšovať životné podmienky. Ďakujeme Bohu za túto veľkú milosť. Teraz už existuje aj druhá nemocnica, sv. Lukáša, ktorá sa nachádza v inej mestskej štvrti, a tiež je pod patronátom sv. Vincenta. Dlhodobá liečba starcov je premiestnená do Sídla Kataríny Labouré, ktoré susedí s Nemocnicou sv. Vincenta. Externé vyšetrenia prebiehajú v Nemocničnom centre sv. Vincenta, vo viacerých klinikách okolo mesta a na juhu susedného štátu Georgie.

Vincentský program blízkosti organizuje pridelovanie potravín núdnym ľuďom a systém mikrokreditov pre zamestnancov, ktorí ich potrebujú. Vo všetkých nemocniciach spravovaných dcérami kresťanskej lásky v USA sú zamestnanci nazývaní „mimoriadni členovia“ pre zdôraznenie ich spolupráce so sestrami v zdravotníckom ošetrovaní chorých a pomoci núdnym. Nemocničné centrum sv. Vincenta financuje tiež urgentnú službu na pomoc budúcim matkám v ich tehotenstve; táto služba má za úlohu povzbudzovať ich, aby si ponechali svoje dieťa.

Nemocničné centrum sv. Vincenta vlastní štyri kamióny alebo mobilné ambulancie. Vďaka nim možno ošetrovať aj robotníkov – migrantom vo viacerých mestských zónach a v katolíckych a štátnych školách deťom, ktorých rodičia nemajú prostriedky na zaplatenie ošetrovania. V každej mobilnej ambulancii je lekár, zdravotná sestra, odborník na správnu výživu, sociálna asistentka a dobrovoľníci. Minulý rok mobilný zdravotnícky program obslúžil viac ako 8.000 osôb a mobilná zdravotnícka pomoc „Ronald McDonald“ viac ako 10.000 detí.

Štatistiky

Štatistické údaje sa môžu zdať chladné, ale nám poukazujú tiež na srdce zdravotníckeho zariadenia a mnohé overovacie a akreditované organizácie ich požadujú. V roku 2009 poskytl toto Nemocničné centrum sv. Vincenta lekárske a zdravotnícke služby chorým bez sociálneho poistenia vo výške viac ako 14 miliónov dolárov.

Vincentský program blízkosti rozdelil potraviny a stravu núdzným osobám a finančná pomoc pre mimoriadnych členov v núdzi dosiahla 775.000 dolárov 75 000.

Už dlhé roky Nemocničné centrum sv. Vincenta financuje akcie solidarity na Haiti, konajú ich skupiny dobrovoľníkov s lekárskeým a zdravotníckym personálom. Každým rokom sa na Haiti vystriedalo 9 takýchto skupín. Po hroznom zemetrasení na Haiti v januári 2010 zozbieralo Nemocničné centrum sv. Vincenta asi 60.000 dolárov na poskytnutie prvej pomoci. Nemocnica poslala zdravotnícke vybavenie a technikov na postavenie zdravotníckeho zariadenia v nemocnici sv. Bonifáca vo Fond du Blanc na Haiti. Boli vykonané ďalšie akcie ako odpoveď na obrovské zdravotnícke potreby tohto obyvateľstva.

Minulý rok v Pôrodníckom urgentnom centre bola poskytnutá pomoc pre 4.500 mladých žien, 80% z nich sa rozhodlo neabortovať po ich návšteve v centre.

340 osamelým invalidom bolo poskytnuté jedlo na sviatok Thanksgiving /Deň vďaky/ a 106 rodín mohlo prežiť krajšie Vianoce vďaka účasti na programe „Adopcia jednej rodiny“.

Každým rokom Fond Dobrého samaritána nemocničných centier sv. Vincenta, sv. Lukáša a Sídla Kataríny Labouré vydalo viac ako 300.000 dolárov pre 2.500 núdznych pacientov. Tento fond solidarity pomáha chorým, na ktorých už nemocnica nevynaložila náklady, ale ktorí potrebujú peniaze, ošatenie a stravu. Celkom bolo rozdelených 33 miliónov dolárov osobám v dočasnej núdzi.

Prijat' našu misiu

Ako dcéry kresťanskej lásky a mimoriadni členovia slúžiaci v Nemocničnom centre sv. Vincenta sme povolaní mať ohľad na osoby, ktorí nemajú šancu v živote, na osoby bez sociálneho alebo nedostačujúceho poistenia, ktorí sú hladní, nezamestnaní alebo dezorientovaní ťažkými životnými situáciami, na osamelých starcov, na deti a chudobných chorých. Táto výzva pomáhať všetkým, ktorí sú v núdzi, robí zo „svätého Vincenta“ odlišné nemocničné centrum. Od začiatku sestry a ich spolupracovníci prijali toto poslanie, ktoré tvorí súčasť našej vincentskej identity.

Mnohí mimoriadni členovia obetujú svoj čas v spomínaných druhoch služby. Niektorí z nich zabezpečujú službu predtým, ako idú do práce, ďalší počas obedňajšej pracovnej prestávky. Nie je vzácné vidieť týchto členov, ako pomáhajú pri uskladňovaní a organizácii prideľovania potravín v rôznych okamihoch dňa. Lekári alebo ďalší zdravotnícki odborníci, ktorí odchádzajú pomáhať chudobným na Haiti, platia si sami cestu a podporujú ďalších dobrovoľníkov, ktorí chcú venovať svoj čas, ale nemôžu si zaplatiť cestovné. Mnohí dobrovoľníci sa zúčastňujú na vianočnom programe „Adopcia jednej rodiny“: každé oddelenie robí zbierku peňazí alebo darčiekov, aby pomohlo jednej sociálne slabšej rodine. Nutričná služba zaisťuje stravu pre osamelých invalidov na sviatok „Thanksgiving“ a spolupracuje pri roznáške obedu do príbytkov; taktiež 80 taxikárov z Jacksonville sa dobrovoľne zúčastňujú na tomto rozvoze jedla. Mimoriadni členovia radi obetujú svoj voľný čas zakaždým, keď sú požiadaní o pomoc.

Smernice pre misiu

Keď prichádzajú noví zamestnanci pracovať do dvoch nemocničných centier (sv. Vincenta a sv. Lukáša), taktiež do Sídla sv. Kataríny, sú oboznámení s poslaním dcér kresťanskej lásky a s dejinami Spoločnosti za čias sv. Vincenta a sv. Lujzy. Zamestnanci sa tak dozvedia, že charizma zakladateľov je dôležitá pre našu misiu pri chorých a chudobných. Preto každým rokom je ich sviatok slávený v nemocnici, podobne i sviatok sv. Kataríny Labouré a sv. Alžbety Anny Setonovej.

Päť dcér kresťanskej lásky v Nemocničnom centre sv. Vincenta pracujú na rôznych oddeleniach a slúžia osobám trpiacim na rôzne druhy chudoby.

Sestra Lucia ako členka pastoračnej animácie navštevuje pacientov, počúva ich, potešuje a prináša im sv. prijímanie. Keď pacienti odchádzajú z nemocnice, uchováva s nimi kontakt a pokračuje v návštevách tých chorých, ktorí sú osamelí.

Poslaním sestry Claire-Marie, sestry služobnice komunity, je pomáhať vedúcej skupine a ďalším mimoriadnym členom v prehlbovaní vincentskej spirituality.

Sestra Joan je zaangažovaná v Nadácii sv. Vincenta. Táto nadácia zbiera fondy v prospech mnohých druhov služby blízkosti

chudobným. Tento typ práce, priamo spojený so sv. Vincentom, má za cieľ dať dobrodincom účasť na vincentských dielach.

Sestra Patrícia je priamo zaangažovaná pri núdzných v službe blízkosti rozdeľovaním potravín a stravy. Pomáha sa každej osobe v núdzi. Sestra môže tiež pomáhať zamestnancom, ktorých rodiny sa ocitajú vo finančnej kríze. Niekedy ide o priamu pomoc vo forme daru alebo navrátiliteľnej pôžičky osobe, ktorá sa snaží splatiť pôžičku akonáhle jej to jej možné.

Sestra Virgínia Anna zabezpečuje formáciu mimoriadnych členov vo vincentskej misii, založenej na základných hodnotách zdravotníckeho systému. Programy Nemocnice sv. Lukáša sú priamo spojené s poslaním zdravotníckeho systému v prospech chudobných..

Sestry spoznávajú, že ich služba chudobným prostredníctvom práce v nemocniciach sv. Vincenta, sv. Lukáša a v Sídle sv. Kataríny Labouré «živí ich kontempláciu a dáva zmysel ich spoločnému životu, podobne ako vzťah k Bohu a spoločný život neustále oduševňujú ich apoštolskú činnosť» (K. 16b).

Niet pochyb, že dcéry kresťanskej lásky, ktoré slúžia v Nemocničnom centre sv. Vincenta v Jacksonville, konajú poslanie, ktoré Zakladatelia určili za podstatné dielo Spoločnosti od začiatku. Usilujú sa odpovedať na telesné a duchovné potreby osôb, ktorí žijú v chudobne a povzbudzujú i formujú ďalších, aby konali podobne.

Komunita v Jacksonville

7

Aktuality
z provincií

**Ustanovenie vizitátoriek
a menovanie provinciálnych direktorov**

RAKÚSKA PROVINCIA: 7. apríla 2010 bola sestra Elfriede Magdalena POMWENGER ustanovená za vizitátorku namiesto sestry Angeliky PAUER.

PROVINCIA MADRID – SV. LUJZA (Španielsko): 7. apríla 2010 bola sestra Concepcion VIVIENTE CORE ustanovená za vizitátorku namiesto sestry Márie Cruz GUTIERREZ MARTIN.

ÍRSKA PROVINCIA: 7. apríla 2010 bola sestra Catherine PRENDERGAST znovu ustanovená za vizitátorku na tri roky.

NIGÉRIJSKÁ PROVINCIA: 23. apríla 2010 bola sestra Gloria ANIEBONAM ustanovená za vizitátorku namiesto sestry Francescy EDET.

THAJSKÁ PROVINCIA: 23. apríla 2010 bola sestra Consolacion EATA ustanovená za vizitátorku namiesto sestry Jozefíny ESTREMERÁ.

PROVINCIA MADRID – SV. VINCENT (Španielsko): 2. júna 2010 bola sestra Maria del Carmen ZABALLOS LOSADA znovu ustanovená za vizitátorku na tri roky.

PROVINCIA PAMPLÓNA (Španielsko): 16. júna 2010 bola sestra Soledad GARCIA IMAS ustanovená za vizitátorku namiesto sestry Presentacion URRICELQUI YOLDI.

STREDOAFRICKÁ PROVINCIA: 12. júla 2010 bola sestra Maria Remedios LOPEZ SOLORZANO ustanovená za vizitátorku namiesto sestry Sabíny IRAGUI.

* * * * *

21. októbra 2010 bol Otec Patrick GRIFFIN menovaný za generálneho direktora na šesť rokov.

* * * * *

PROVINCIA ŠVAJČIARSKO-TURECKO: 29. apríla 2010 bol P. Yves BOUCHET menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky. 29. apríla 2010 bol P. Semaan JAMIL bol menovaný za vicedirektora pre komunitu Nemocnice Pokoja v Istanbule.

PROVINCIA FRANCÚZSKO-SEVER: 29. apríla 2010 bol P. Pierre CORNEE menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

SIENSKÁ PROVINCIA (Taliansko): 29. apríla 2010 bol P. Giancarlo PASSERINI menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

HOLANDSKÁ PROVINCIA: 11. mája 2010 bol P. Jan Van BROEKHOVEN znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na tri roky.

PROVINCIA STREDNEJ AMERIKY: 24. mája 2010 bol P. Ismar de Leon HERNANDEZ menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

PROVINCIA MADRID – SV. LUJZA (Španielsko): 16. júla 2010 bol P. Antonio Molina SALMERON znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na tri roky.

MOZAMBICKÁ PROVINCIA: 17. septembra 2010 bol P. Weldeghebriel AMINE menovaný za direktora DKL.

PROVINCIA BOGOTA (Kolumbia): 26. októbra 2010 bol P. Luis Alfonso STERLING MOTTA menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

Provincia Kanárske ostrovy (Španielsko)

Komunita Corralejo

Corralejo sa nachádza v kantóne «La Oliva» na severe ostrova Fuerteventura (jeden zo 7-ich ostrovov súostrovia Kanárske ostrovy). Okrem mestečka Corralejo je kantóne 9 dedín. Obyvateľstvo sa veľmi mení. V súčasnosti má kantón dovedna 20 000 obyvateľov, z toho len mestečko Corralejo asi 15 000. Žije tu viac ako 80 národností, aj dediny sa veľmi menia.

Žijeme tu v jednej štvorčlennej komunite sestier na dôchodku. Komunita bola otvorená v roku 1975 pre „Sociálne dielo Panny Márie zázračnej medaily“. Dcéry kresťanskej lásky od svojho príchodu vytvorili skupiny Združenia zázračnej medaily, ktoré pokračuje i dnes: asi desať sôch Panny Márie prechádza z domu do domu a rodiny sa zaväzujú modliť sa a schádzať sa každý mesiac spolu s druhými na čas formácie.

Všetky štyri pôsobíme vo farnosti, ale sa snažíme sprevádzať rodiny, starých ľudí, chorých, migrantov a bezdomových. Spolupracujeme s jednou pani, ktorú zamestnáva naša Spoločnosť a so siedmimi laickými dobrovoľníkmi. S ostrovnou správou Fuerteventura sme podpísali dohodu pre podporu «Programu pre starých ľudí severného kraja». Sociálna asistentka mestského úradu koordinuje našu prácu: navštevujeme rodiny, aby sme spoznali ich potreby po zdravotníckej stránke, napr. polohovacie lôžko, invalidný vozík alebo iné. Potom im pomáhame vybavovať papiere pre sociálne zabezpečenie. V prípade úmrtia bedlíme znovu ho nadobudnúť, aby ho mohli dostať iní.

Minulý rok bola komunita zapojená aj do spolupráce so Záchytným centrom pre migrantov vo Fuerteventura, ktoré sa nachádzalo v bývalej kasárni Cudzineckej légie. Jedna sestra tam chodila každé ráno ako zdravotníčka, mala na starosti zdravotnícku

stránku a tiež kurz španielčiny. Ale od októbra minulého roku je toto centrum zatvorené.

Jedna sestra pracuje v Katolíckej charite, pretože je veľa rodín nezamestnaných a ocitajú sa v biede. Ďalšia sestra navštevuje starých ľudí v ich bydlisku a chorých v nemocnici. Keď si chorý praje kňaza, sestra mu sprostredkuje kontakt. Prináša tiež sv. prijímanie tým, ktorí si to prajú. Tých starých ľudí, ktorí nemôžu chodiť, sprevádza na laboratórne vyšetrenia alebo lekárske prehliadky. S pani starostkou mesta vedie projekt pre spoluprácu v Dennom centre pre dôchodcov, ktoré bude čoskoro otvorené.

Všetky štyri sme naplno zapojené do života farnosti. Jedna má na starosti sakristiu a oltárne, druhá vedie liturgický spev a tiež vypomáha pri pohreboch. Sú to veľmi dôležité chvíle pre stretnutie sa so smútiacimi. Tretia sestra učí katechizmus a najmenšie deti poučuje o prvých základoch viery. Každé dva týždne vedie pre asi 35 matiek rodinnú katechézu. Raz za týždeň, popoludní, organizuje spolu s dvomi dobrovoľníkmi ZZM modlitbu pre všetkých, ktorí sa chcú modliť spoločnosť. A štvrtá sestra pracuje vo farských archívoch a pri príprave na sviatosť krstu.

Napokon spolu s bezdomovými sa pokúšame pomôcť im vrátiť sa do ich rodiny; nanešťastie, niekedy je to márne.

Počas našich návštev sme spoznali osoby, ktoré sa chceli zapojiť do našej misie. Už viac ako 5 rokov nám Rosi, osamelá vdova (pretože jej deti už majú svoje rodiny) vykonáva množstvo služieb, tráviť veľa hodín v Katolíckej charite, kde triedi a opravuje ošatenie. Luis a Emérita nás zavádzajú autom do dedín. Carmen, naša susedka, pracuje v sakristii a tiež chodí často na návštevy k ľuďom, pričom vždy hovorí, že nerobí dosť. Napokon, Masi, najmladšia, učiteľka angličtiny, bola oslovená naším spôsobom služby druhým a chcela s nami skúsiť tiež poslúžiť. Dnes žasne nad tým, že nachádza Boha v ľuďom, ktorých stretáva.

Na záver chceme povedať, že sme do komunitného plánu uviedli, že náš dom bude vždy miestom počúvania pre všetkých, ktorí to budú potrebovať. Sme šťastné, že môžeme naďalej slúžiť Kristovi v osobách chorých alebo tých, ktorí sa nachádzajú v ťažkostiach.

Komunita v Corralejo

Lujza de Marillac - zakladateľka

Dejiny Spoločnosti

Dejiny nás poučujú o budúcnosti a otvárajú bránu našej úvahe, aby sme meditovali o našom dedičstve. Vincent de Paul patril k veľkým dejinám... a Lujza de Marillac?...

Ú v o d

Nad jej detstvom sa vznášalo tajomstvo, pretože nikdy nepoznala svoju matku a nemáme dôkaz o mieste jej narodenia. Od detstva ju tajomne poznačovala bolesť: «... od narodenia a v každom veku ma Boh skoro nikdy nenechal bez príležitosti trpieť»¹. Jej údel je v Božích rukách; a keď sa temnota nad budúcnosťou rozjasní, Lujza nájde jej plameň v Kristovom srdci **vychovávajúc služobnice chudobných** tak, že pápež Pius VII., keď bol ešte kardinálom mohol povedať nahlas v deň jej kanonizácie: «*Ona, Lujza de Marillac vám dala vzrastať svojím pohľadom, slovom, bdelou pomocou, neúnavným príkladom hrdinstva, hoci ste ešte boli len malým krdľom...*»

Formátorka, organizátorka, duchovná vodkyňa, ako sa to mohlo uskutočniť v 17. storočí, ktoré bolo historicky známe dvomi extrémami: bohatstvo a chudoba, neviazanosť tých, ktorých nazývali panstvo a mystika chudobných, ktorá sa premieňala na **mystiku činnosti** podľa svätého Vincenta de Paul?

Prvé roky 17. storočia, po tom, ako bol Paríž korisťou pustošenia moru, ponorili Francúzsko do anarchických občianskych vojen spolu s neviazanosťou mravov, nevedomosťou ľudu, uvoľnením disciplíny

¹ Z úzkosti k svätosti, M. Poissenet s. 1, Duchovné spisy – Jej myšlienky A. 29 s. 707 vo fr, 18 sl.

medzi duchovenstvom a kláštormi. V Paríži bývalo množstvo tulákov, dobrodruhov, ľudí schopných dovoliť si všetko, ktorí sa stávali pánmi ulice po súmraku. Nastala bieda a chudoba.

V tej dobe sa v srdci mnohých utvárala reakcia na túto situáciu. Veľkodušné, obetavé duše hľadali liek na tieto zlá: jedny v kláštoroch praktizovaním najčistejších zásad Evanjelia, iní vo svete tým, že sa stávali **prozreteľnosťou bedárov**. Medzi týmito šľachetnými srdcami našla svoje miesto **Lujza de Marillac**. Avšak, tajomným vedením Boha, horlivosť tohto srdca nenásytného po obetavosti, zriekaní a dokonalosti, bude čakať dlhé roky na znamenie, ktoré jej dá Boh.

OD NARODENIA PO STRETUTIE SA S P. VINCENTOM

Niekoľko poznámok, ktoré sa týkajú Lujzinej prípravy uskutočniť Boží plán nie sú ešte životopisom, ale len niekoľkými epizódami, aby sme situovali Lujzu do jej prostredia až do chvíle, kedy „Božej“ hodiny. Príprava začne od kolísky až po koniec jej života. Rodina Marillac došla na vrchol svojej moci. Najmenej známy bol Lujzin otec, poradca v parlamente, ktorý nezabúdal na nič, čo bolo užitočné pre zdokonalenie dieťaťa v „cvičení tela a duše“ za čias jej mladosti.

Od 15. augusta 1591 Ľudovít Marillac spísal zmluvu pred notárom, aby zaistil dieťaťu, ktoré sa práve narodilo, dotáciu ročnej renty a vlastníctvo pozemkov ležiacich na území mesta Ferrières /ferjér/. Jeden list adresovaný «jej sesternici rehoľníčke v Poissy» /puasi/ v mene Lujzy de Marillac bol zaslaný okamžite po tomto notárskom úkone. Ale list nikdy nedošiel. Z tohto faktu nevieme vek Lujzy, keď prišla do kráľovského kláštora sv. Ľudovíta v Poissy. Bolo celkom normálne, že v tom čase boli zverované dievčatá na výchovu do kláštorov, zvlášť keď niekto z členiek komunity bol s ňou v rodinnom príbuzenstve².

Lujzino detstvo bolo ponorené do náboženskej atmosféry, jej duša sa rozvíjala v tomto prostredí, kde mal miesto Boh, kde sa Lujza učila základom vyššej intelektuálnej kultúry: katechizmus, liturgia, literatúra boli úzko spojené. Sestra Marillac, príbuzná Lujzy, patrila medzi najvzdelanejšie rehoľníčky kláštora. Preložila do francúzštiny hodinky k Panne Márii a kajúcne žalmy; zložila tiež meditácie na všetky sviatky

² U úzkosti k svätosti, M. Poissenet s. 3.

roku a vytvorila poznámky k Piesne piesní, čo nám umožňuje predpokladať podľa Matky Poinsenet /puč s'ne/, že jej literárne dary boli v službe pravého a hlbokého duchovného života³. A tak v tomto kráľovskom kláštore v Poissy sa Lujza naučila čítať, písať, dosiahla poznatky z latinčiny, spoznávala posvätné dejiny, životopisy svätých a teda veľmi skoro poznávala Boha, modlila sa, milovala Ho a začala ho spoznávať, ako sa skrýva pod handrami chudobných.

Po určitom čase ju jej otec zobral z Poissy a zveril ju do rúk jednej šikovnej a čnostnej učiteľky, aby ju naučila – podľa autora Gobillon - *«robiť ručné práce primerané jej postaveniu»*. Avšak jej otec nezabudol, uvádza sa, na nič, čo by jej pomohlo k dokonalosti. Spoznal v jej ducha dobrý základ pre prijatie všetkých poučení, a tak jej umožnil učiť sa filozofiu, aby sa naučila tvoriť si úsudok a umožnilo jej to vstup do vyšších vied, *«vďaka čomu si obľúbila čítanie, že sa jej stalo bežným vo všetkých jej prácach»*. K maľovaniu *«mala taký sklon k tomuto umeniu, že sa mu vždy venovala v jej rôznych životných stavoch»*⁴.

Lujza bola teda internátnou žiačkou v Paríži; rodinný dom jej nebol bežne otvorený. Niekedy videla svojho otca, bol to vzdelaný muž, ktorý veľmi rýchlo rozpoznal intelektuálne možnosti Lujzy a jej sklon k hlbokým predmetom a vážnym otázkam. Na konci svojho života napísal do svojho testamentu: *«Bola mojou najväčšou útechou na svete. Boh mi ju daroval pre upokojenie môjho ducha v clivote života»*⁵.

Keď jej zomrel otec v r. 1604, zostal jej len Boh. V eláne nadšenia túžila vstúpiť ku kapucínkam. Keď P. Honoré de Champigny /onoré d'šampini/ videl jej krehké zdravie, požiadal ju, aby sa zriekla svojho plánu a dodal: *«Boh mal s jej osobou iný zámer»*⁶, ktorý jej nepovedal.

V rokoch 1604-1613 vidíme veľa temných bodov. Rodina Marillac sa nevelmi starala o odstránenie temnosti tejto devy, ktorá nebola zavrhnutá, ale ktorá nemala figurovať v rodokmeni. Svet ju odmietal, Boh ju priťahoval. Počas tohto obdobia **jej strýkovia a tety hľadali partnera.**

³ Z úzkosti k svätosti, M. Poinsenet s. 4.

⁴ Gobillon, I. kniha, 1676.

⁵ Gobillon, I. kniha, 1676, s. 8

⁶ Gobillon, I. kniha, 1676, s. 9

Vybrali jej ho spomedzi osôb, ktoré pracovali pre kráľovnú. 5. februára 1613, v kostole sv. Gerváza sa vydala za Antona, sekretára príkazov kráľovnej Márie Médicis a pre okolitú spoločnosť sa stala **Slečnou Le Gras**. Manželia sa usadili vo farnosti svätého Merry. Ich syn Michal sa narodil koncom roku 1613 a bol pokrstený v kostole sv. Merry.

Po niekoľkých rokoch Anton Le Gras vážne ochorel. Lujza upadla do veľkej duchovnej skleslosti, ktorá trvala až do Turíc. «*Pochybovala som natoľko, že musím opustiť svojho manžela, lebo som chcela napraviť môj prvý daný sľub a byť slobodnejšia pre službu Bohu a blížnemu*»⁷. 4. júna 1623, na Turice, v kostole sv. Mikuláša z Polí /st Nicolas des Champs/, počas sv. omše sa **zrazu všetko objasnilo**.

Pán Le Gras zomrel 21. decembra 1625. Lujza zostala sama so svojím 12-ročným synom. Bola to tvrdá skúška. Jej poradcom sa stal z Božej milosti Pán Vincent, ktorého zahliadla v Turičnom svetle. Postupne ju zapájal do služby chudobným, do spolupráce v charitatívnych spolkoch, čo bolo prelúdiom slov P. Honoré de Champigny. «**Boh mal s jej osobou iný zámer, ktorý jej nepovedal**».

Tento dlhý úvod bol potrebný, aby sme dobre pochopili prípravu Božieho zámeru so Lujzou: **Byť a konať** budú jej každodenným chlebom v prijímaní Božej vôle v storočí charitatívnej, činnej lásky spolu s tými, ktorí jej pomôžu vyjsť z jej zákutí svedomia.

Po vnútornej búrke a smrti manžela jej relatívny pokoj umožnil zorganizovať svoj život. Opustila byt, ktorý prepychovo zariadil Anton Le Gras a zamenila ho za jednoduchší príbytok. Modlila sa a čítala. V tej dobe zbožné osoby udržiavali svoj duchovný život čítaním nábožnej literatúry. Veď sa jej podarilo dosiahnuť, aby spolu s manželom čítali Sväté písmo. Bolo to zriedkavé privilegium na tú dobu! V jednom liste z 8. mája 1623 dovolil Ján Peter Camus, biskup z Belley, aby obaja manželia spoločne čítali Sväté písmo, francúzsku verziu doktorov z Univerzity z Leuven⁸.

Toto 17. storočie je tiež storočím charitatívnej lásky. Láska k blížnemu sa javí ako nutné pokračovanie po láske k Bohu; dobré diela majú ľudia konať vo svetle viery. Lujza si to vpisuje do svojich životných pravidiel⁹. Príklad prišiel zhora. Dôverne známi kráľovnej Anny

⁷ Duchovné spisy, A. 2, s. 3.

⁸ Jean-Pierre Camus, biskup z Belley, s. 80, Vydavateľstvo « Cèdre ».

⁹ Duchovné spisy, pravidlá pre život vo svete.

Rakúskej vyzdvihli určité osobitosti jej lásky k chudobným. Jej charitatívna láska nadobudla najrôznejšie formy a prejavovala sa mimoriadne v jej vzťahoch k P. Vincentovi, ktoré sa upevnili vo chvíli smrti Ľudovíta XIII., jej manžela. Historik „charitatívnej činnosti jednej kráľovnej Francúzska“, v našom prípade Anny Rakúskej, opisuje nasledovnú udalosť: *«Na druhý deň po smrti kráľa bol P. Vincent pripravený, že sa vráti do sv. Lazára, ale panovníčka ho zdržala slovami: «Neopúšťajte ma, zverujem vám svoju dušu. Chcem milovať Boha a slúžiť mu»*¹⁰. Pod jeho vedením si vykonala duchovné cvičenia. Od tej chvíle boli ich mená úzko spojené v organizácii charitatívnej lásky. Autor hovorí, že je veľmi ťažké vedieť, akú časť im prideliť, lebo ich spolupráca bola dôverná. Keď iniciatíva pochádzala od kráľovnej, vykonanie zverila P. Vincentovi, a to cez misionárov a sestry. Ich dobročinnosť nájdeme na všetkých úsekoch 17. storočia, kde sa zbíjali všetky druhy biedy.

Dôvody tohto rozvoja diel starostlivosti o chudobných, chorých sú hlavne v hlbšom zmysle pre ľudskú solidaritu – povedali by sme dnešnou rečou – a čerpali svoj prameň v prehĺbení kresťanského života, v novom spoznaní **znamenitej dôstojnosti chudobných**. Známy vtedajší kňaz, kazateľ a spisovateľ, Bossuet /bosüie/, ako i mnoho ďalších, povedal a zopakoval toto vo viacerých kázňach. Lujza de Mariarillac sa vo svojej samote diskkrétne zúčastnila na tomto rozmachu služby chudobným a zamerala ju zvlášť **na službu najchudobnejším**.

V roku 1619 sa stretla s Františkom Saleským, ktorý sa kvôli viacerým záležitostiam zdržal v Paríži a nadviazal priateľský vzťah s Michalom Marillac. Medzi dámami z vyšších vrstiev, ktoré ho prišli počúvať – pretože vystúpil viac ako 300-krát na kazateľnicu - si všimol lepšie Slečnu Le Gras. Dokonca vo svojej blahosklonnosti ju išiel raz navštíviť, keďže vedel, že ochorela. Dozvedel sa o jej veľkom duševnom znepokojení. Nič nebolo proti zmyšľaniu láskavého biskupa. Mohol ju len povzbudiť pár slovami, ktoré zvykol hovorievať v podobných okolnostiach:... *«V praktizovaní čností netreba byť puntičkársnym, ale treba ich žiť energicky, úprimne, prirodzene ako dobrá Francúzka, slobodne, otvorene, súhrne»*.

¹⁰ Charitatívne diela vo Francúzsku v 17. storočí /Les oeuvres de charité en France au 17ème siècle/, s. 7.

Predtým, ako sa vrátil do Savojska, požiadal Jána Petra Camusa, aby sa ujal Lujzy. Monsignor Camus /kamü/ viedol zverené duše veľmi múdro napriek polemike, ktorá niektorých miatla, iných zase rušili nepresnosti, ktoré písal vo svojich dielach románovým štýlom. V praxi bol Mons. Camus dobrým vodcom a Lujza de Marillac ho oceňovala. Toto vedenie sa časovo zhoduje s veľmi ťažkým obdobím Lujzinho života. Korešpondencia svedčí o jej dôvere v jej duchovného vodcu a tiež o jeho ušľachtilom pohľade: *«Netreba robiť zbožné cvičenia v samote, aby vám boli ako med, zriedkavo a striedmo, pretože máte určitú duchovnú nenásytnosť, ktorá potrebuje byť ovládaná»*¹¹.

V r. 1625 Ján Peter Camus odišiel do Belley a nemal sa tak rýchlo vrátiť do Paríža. Poradil svojej kajúcnici, aby si našla iného vodcu. Zveril ju Pánovi Vincentovi? Zdá sa, že NIE. Boh sa o to postará vo vízii v kostole sv. Mikuláša z Polí: bude ním **P. Vincent**, ktorého František Saleský považoval za pravého Božieho muža.

Po smrti manžela začala Lujza nový život. Vykonala si duchovné cvičenia, nový direktor určil rámec a predmety rozjímania. Lujza mu každý deň zdieľala, ako prežila cvičenia, pretože chcel vedieť, či Boh hovorí a chcel, aby vedela, že Boh prehovoril. Lujza vyšla zo svojej samoty vďaka múdremu a trpezlivému vedeniu P. Vincenta, bez unáhlenosti spozná Božiu vôľu.

LUJZA DE MARILLAC, FORMÁTORKA A DUCHOVNÁ VODKYŇA

Všetko začne v roku 1626. Lujza sa rozhodla: seba obetovať Bohu a chudobným. Keď oznámila svoje nenávratné rozhodnutie P. Vincentovi, ten jej blahoželal a svoj list ukončil takto: *«Ó! Akému stromu ste dali dnes vyrásť pred Božími očami, keďže ste priniesli také ovocie! Kiež by ste mohli byť naveky takým stromom života, ktorý plodí ovocie lásky!»*¹²

V zabúdaní na seba Lujza nadobudla rozhodnosť, sebaovládanie, vyrovnanosť a to ju dvíhalo na rovinu všetkých jej zverených úloh. Stala sa dobrou organizátorkou a zdieľala o ťažkostiach charitatívnych spolkov. Po dohode s P. Vincentom boli obaja presvedčení, že **charitatívne spolky potrebujú služobnice**, ktoré nemôžu slúžiť bez

¹¹ Camus, duch. autor, Coste I, 117 – Veľký svätec veľkého storočia; Gobillon I. kniha, 1676, s. 15.

¹² Archívy Spoločnosti, list č. 1; Abelly, I. kniha, s. 105; Coste I, List č. 27.

toho, aby neboli vopred odborne, morálne a duchovne pripravené, vedené a podopierané.

Potreba si našla cestu...

Božia hodina – Turíce 1623... Lujza zakúsila mimoriadnu milosť, ktorú nazvala Svetlo: *«Boha som upovedomená... že raz príde čas, kedy budem môcť zložiť sľub chudoby, čistoty a poslušnosti a že budem v malej komunite, v ktorej viaceré urobia podobne...»*¹³. Uskutočnenie milosti nastalo 29. novembra 1633. Po váhaniach jej Duch Svätý pomohol rozplynúť mračná. P. Vincent dovolil Lujze utvárať služobnice chudobných v **jej príbytku**. Neopustil ju, poslúžil jej ako sprievodca pri príprave. V máji 1633 jej napísal lístoček: *«Spíšte pravidlo, potom sa naň pozriem a urobím, čo mi oznámite; povedzte mi tiež prekážky, ktorých sa obávate»*¹⁴.

Formáciu diev konali obaja. Bod, na ktorom sa obaja zakladatelia úplne zhodli bola aplikácia evanjelia v službe chudobných. P. Vincent to pripomenul malému spoločenstvu, ktoré sa zišlo na jeho poučenie 19. 9. 1649 na tému „o Božej láske“: *«Predmetom tejto konferencie bude Božia láska, o ktorej sme uvažovali v dnešnom evanjeliu... Milovať budeš svojho Boha z celého srdca, z celej svojej duše, svojej mysle... (Mt 22, 3)»*¹⁵. Redaktorka, sestra Alžbeta Hélot /élo/ pridala, že náš Spasiteľ mu /Vincentovi/ umožnil, aby bol požiadaný o poučenie a aby sa mohlo konať o predmete v tento deň, kedy sa o ňom čítalo v evanjeliu. **„Preto Slečna Le Gras uznala za vhodné, aby sme si o tom konali konferenciu...“** (s. 319 v sl.)

29. 11. 1633 sa devy opäť zišli. Po krátkom čase sa k nim pridali ďalšie. Lujza uvažovala o formačnom pláne. Na malej porade Spoločnosti ho vysvetlila niekoľkými bodmi, zvlášť o podmienkach prijatia a špecifickej formácii, pretože *«byť dcérou kresťanskej lásky znamená byť dcérou Božou, dcérami úplne patriacimi Bohu»*¹⁶, podľa požiadaviek P. Vincenta.

Lujza bude až do smrti bdieť nad novými povolaniami a podmienkami prijatia vo vernosti počiatočným požiadavkám. P. Vincent prejaví svoj súhlas buď na zasadaniach rady, alebo pri konferenciách, ktoré

¹³ Duchovné spisy

¹⁴ 60. list P. Vincenta Lujze (Archívy Spoločnosti); Coste I, L. 122.

¹⁵ « Modrá kniha », s. 307.

¹⁶ Konferencia zo 7. júla 1640.

prednášala pri stretnutiach so sestrami: *«Byť pravou dcérou kresťanskej lásky znamená opustiť všetko: otca, matku, majetky, nároky na rodinný život. Tak to označuje Boží Syn vo svojom evanjeliu. Ale treba tiež opustiť aj seba samé, lebo keby ste sa zriekli aj všetkých majetkov sveta a ponechali by ste si vlastnú vôľu, nespravili by ste nič»*¹⁷.

V 1. konferencii o duchu Spoločnosti P. Vincent naliehal na tomto: *«Je dôležité, aby dcéry kresťanskej lásky vedeli, v čom pozostáva tento duch práve tak, ako je potrebné, aby ten, kto chce sa vydať na cestu, poznal smer k miestu, kde sa chce dostať»*.¹⁸ O týždeň pokračoval na tú istú tému: *«Opakujem ešte raz, drahé sestry, že duch vašej Spoločnosti pozostáva z troch vecí: v láske nášho Pána, láske k chudobným, vo vašej vzájomnej láske, v pokore a jednoduchosti»*¹⁹.

Ako mal P. Vincent ukončiť, Slečna Le Gras mu povedala: *«Otče, vrúcne vás prosím, odporúčajte nás Bohu, aby sme si osvojili tohto ducha a tiež, aby sme Boha odprosili za chyby, ktorých sme sa dopustili proti tomuto duchu.»*²⁰.

Po dohode so Slečnou Le Gras, pri niektorých príležitostiach, pripomínal, o čom sa spoločne dohodli od 31. 7. 1634, aby sestry boli schopné byť posielané na miesta, kde mohli vyučovať a využiť príležitosti naučiť sa prostriedkom sebazdokonaľovania; *«Ako veľmi záleží, aby deva bola dobre poučená o tom, čo má robiť, keď je poslaná na niektoré miesto... je potrebné, aby bola veľmi svedomitou, lebo veľmi záleží na tom, aby ste boli poučenými, kým ste tu, o všetkom, čo je treba vedieť a veľmi sa starať o to, čo sa vám povie. A keďže nemôžete zostávať dlho, je treba, aby ste boli pozornými aj za tú krátku dobu, kým ste tam»*²¹.

Ďalej naliehal na **poučovanie chudobných** o veciach potrebných pre spásu. *«Je potrebné, aby boli najskôr ony samé poučené predtým, ako budú môcť učiť druhých»*²². Pre sestry vo farnosti naliehal: *«Musíte sa usilovať naučiť sa dobre vyučovať deti katechizmus »*.²³

¹⁷ Konferencia z 5. júla 1640.

¹⁸ Konferencia z 2. februára 1653.

¹⁹ Konferencia z 9. februára 1653, s. 595.

²⁰ Konferencia z 9. februára °1653, s. 597.

²¹ Výňatok zo 4 konferencií : 31. 7. 1634, 1. 1. 1654, 16. 3. 1659, 8. 12. 1658.

²² Konferencia zo 16. marca 1659.

²³ Konferencia z 8. decembra 1658.

P. Vincent používal korešpondenciu so Slečnou Le Gras, aby spresnil určité body ohľadom každodenných poučení bez toho, aby jeho prítomnosť bola k tomu potrebná: *«Bude dobré, keď im poviete, v čom spočívajú solídne čnosti, zvlášť čnosť vnútorného a vonkajšieho umŕtšovania nášho úsudku, našej vôle, mysle, očí, uší, úst a ďalších zmyslov, náklonnosti k zlým a neužitočným veciam, dokonca i k dobrým z lásky k nášmu Spasiteľovi, ktorý tiež tak robil. Bolo by potrebné dôrazne ich v tom upevniť, zvlášť v čnosti poslušnosti a indiferencie... Bude dobré, keď im poviete, že je potrebné pomáhať im nadobudnúť si túto čnosť umŕtšovania a cvičenia sa v nej. Poviem im o tom i ja, aby sa boli na to pripravené...»*²⁴

Program bol bohatý, pevný, ale nič sa nenadobudne na prvýkrát, formácia je niečo, čo treba konať stále. Aby povzbudil Slečnu, napísal jej v r. 1634: *«Zdá sa mi, že nateraz ste prijali veľa poučení na určitý čas a teraz ich musíte učiť čítať a robiť ručné práce, aby mohli pracovať na vidieku»*²⁵.

Počet diev, ktoré vstupovali do Spoločnosti, narastal každým dňom, ako aj práce s nimi. Lujze pomáhala zvlášť **direktorka seminára**. Na rade v marci 1648 ju P. Vincent vyzval: *«A vy, sestrička, ktorá máte na starosti nové sestry, poučte ich, aby chápali spôsob, ako si konať rozjímanie o predmete niektorej konferencie, o dôvodoch, prečo tak máme robiť... napokon, sestrička, vy ich máte urobiť schopnými...»*²⁶.

Myšlienka Lujzy de Marillac ohľadom formácie nie je vysvetlená v príručke o spomínanej formácii, ale v korešpondencii písanej postupne rokmi a podľa okolností medzi P. Vincentom alebo P. Opátom de Vaux, Bratom Ducourneau /dükurnó/ a sestrami služobnicami nových domov. Lujza je jasná, presná vo svojich osobných spisoch, upomienkach, ktoré poznáme vďaka jej prvému životopiscovi P. Gobillon a neskorším dejepiscom. Pár poznámok o povinnosti byť poučenými hovorí o naliehavosti, ináč by dôsledkom z opomenutia bolo: *«Bolo by trúfalosťou pustiť sa do nejakej veci bez toho, aby sme vedeli, ako ju konať a dobre urobiť. A potom, keby sme konali s neistotou, vždy by sme boli v nebezpečenstve, že urážame Boha»*²⁷.

²⁴ Coste I, s. 278

²⁵ Archívy Spoločnosti, doslovný opis; Coste I, L. 167.

²⁶ Coste XIII, s. 667; Dokumenty s. 513

²⁷ Duchovné spisy, s. 971, A 60

Jednou z jej hlavných starostí – aby sa správala ako pravá DKL – bolo: «*Stále musím byť pripravená konať jeho svätú poslušnosť, aby som tak konala Božiu vôľu*». ²⁸ Lujza odporúčala sestrám aj to, aby mali «*veľkú záľubu a úctu k poučeniam, ktoré trvajú trištvrte hodiny, pretože je to veľmi dôležitá činnosť. Poučujú vás totiž o tom, čo ste povinné robiť*» ²⁹.

PODMIENKY POTREBNÉ PRE PRIJATIE. VŽDY VEĽMI PRESNÉ, PODĽA NAVRHOVANÉHO PREDMETU A OSOBY, KTORÁ HO NAVRHUJE.

V r. 1640 Lujza písala **Opátovi Vaux** o prijatí uchádzačiek – ak to bude Božia vôľa – s túžbou prijať len tie, ktoré sú povolané. Neskoršie pridala potrebu dobrého zdravia, odvahy, zdatnosti a vytrvalosti. «*Viete, pane,*“ napísala v júni 1641, „*o dôležitosti prijatia do spoločností osôb, ktoré nie sú na to vhodné*»; overovať tiež motivácie: «*prosím vás, dávajte pozor, aby to nebolo z túžby vidieť Paríž*» ³⁰.

Dôležitosť poznania kandidátky: «*Zdá sa mi, že sa budem až obávať osoby, ktorá – neviem z akého hnutia – sa nebojí ničoho, ako aj tej, ktorá z ľudskej opatrnosti by chcela poznať niečo, len aby sa poddala*» ³¹.

Preto pri rozlišovaní povolania je potrebné bedliť nad čistotou úmyslu: túžba po oddanosti, dobrá vôľa, schopnosť slúžiť, byť jasným v požiadavkách. «*Myslím, že sú upovedomené, že v prípade, keby nerobili to, čo sľubujú, ich odpošleme alebo bude treba, aby začali slúžiť. Hovorím Vám to, Pane, ale museli by to byť veľké chyby, aby sme boli nútení tak postupovať.*» ³²

P. Portail sa nachádzal v meste Mans /mã/, Lujza mu v marci 1646 napísala list ako odpoveď na jeden z jeho návrhov: «*Považujem to za také potrebné, aby sme od nás odposlali štyri a hoci sa Vám zdajú všetky podriadené, je čo obávať sa, Pane, že v službe sa usvedčia z klamstva a toto sa môže potom zmeniť na zvyk aj na iných miestach*» ³³.

²⁸ Duchovné spisy, s. 971, A 60

²⁹ Duchovné spisy, s. 959

³⁰ Rukopisy, IV. zväzok, 16. júla 1640 (Archívy Spoločnosti); Duchovné spisy, L. 45.

³¹ Duchovné spisy, L. 47.

³² List z 29. augusta 1640, L. 106.

³³ Duchovné spisy, s. 142, L. 132 C

V Angers /*ánže*/ mu Lujza hovorila o potrebe diev kvôli službe, ale aj o potrebe vhodných schopností... «*Prosím Vás, Pane, aby ste mi napísali, ako ste sa dohodli so správcami ako aj s touto samotnou dobrou devou z nemocnice, ktorú ste nám poslali. Či to bolo čisto pre to, aby sa stala jednou z nás, bez povinnosti poslať ju naspäť, ako aj ohľadom spôsobu ako to robíme s našimi...*». V inom prípade, v tom istom liste, spresňuje: «*Viete, že ich potrebujeme, ale aj nutnosti, aby mali všetky požadované schopnosti a vlohy, **preto Vás prosím aby ste ich prijali alebo odmietli***». ³⁴ V poslednej pošte P. Portailovi spresnila to, čo sa týkalo mesta Mans: «*Prosím Vás veľmi ponížene, aby ste čo najlepšie uistili o dievčatách, ktoré Vám majú byť predstavené, aby prišli medzi nás...*»³⁵.

Formátorka tiež musí spresniť veci so sestrami služobnicami ohľadom nových povolání. Korešpondencia so sestrami označuje dátum, podmienky prijatia, obdobie skúšky alebo zamietnutie.

Barbora Angiboust /*ánžibu*/ dostala túto krátku poznámku: «*spomínaná kandidátka **nie je vhodná, pripraviť ju, aby verila***»³⁶.

Dievčatá posúdené za vhodné musia sa predstaviť predtým, ako budú prijaté, aby sa dobre spoznala ich povaha a aby bol jasný rozdiel života a služby podľa miest. List Jane Lepeintre je jasný: «*Drahá sestra, musíte dať pochopiť, že existuje **veľký rozdiel medzi životom našich sestier a ich službou v domoch parížskych farností, na vidieku a v nemocniciach***»³⁷.

«*Verím, drahá sestrička, že dávate dobrý pozor, či prichádza často na celé dni k vám, či **niektoré jej nenarozprávajú všeličo** a preto vo svojich krátkych poučeníach ich požiadate, aby si pomysleli na príklad, ktoré sú povinné vám dať. Dobre ju preskúšajte, aby sme neboli nútené poslať ju preč.*»³⁸

Sestra Cecília-Agnesa dostala list potvrdzujúci príchod niektorých diev: «*Ak ich považujete za vhodné... pretože nepotrebujeme **záhalčivé, ani štebotavé, ani také, ktoré chcú prísť do Paríža s tým, že si chcú poslúžiť zámenkou byť dcérami kresťanskej lásky a nemajú ochotu***

³⁴ Duchovné spisy, L. 138

³⁵ Duchovné spisy, s. 148 – 25. mája 1646, L. 140.

³⁶ Duchovné spisy, s. 247 – list z 24. júna 1648

³⁷ Duchovné spisy – list z 1. júla 1652, L. 214

³⁸ Duchovné spisy, s. 396 - list z 1. júla 1652, L. 214

slúžiť Bohu, ani sa zdokonaľovať. Toto nás núti poslať ich preč alebo hneď ich poslať naspäť, hneď ako ich priveziete»³⁹.

Lujza pozorne skúmala všetky žiadosti a napredovanie v ich povolani: „*u jedných dať si námahu a preskúmať ich viac ohľadom ich osoby, poznať, či krasorečnenie nie je ľahkomyselné alebo zvykové, ktoré si osoba osvojila v domoch, kde slúžila, čím by nebola vhodná pre nás. Neprijímame žiadnu, na ktorej je čo len najmenej podozrivé, že by mohla zlyhať, pretože toto je príliš dôležité pre všetky dievčatá.*“⁴⁰

Formátorka sa nebála spytovať sestier služobníc o spôsobe, ktorým skúmajú uchádzačku alebo dokonca o kvalite prístupu k ich rodinám, keby sa vyskytla potreba... «*Prosím Vás, napíšte mi, či ste všetko navrhli tejto dobrej slečne Ch... A či ste jej nenahovorili, že by mohla byť oslobodená od mnohého a že by sme ju prijali aj napriek niektorým neudhom a chorobám. Rozprávali ste sa so Slečnou jej matkou? Povedali ste jej to isté, pretože až doteraz nemala žiaden vzhlad, že by bola vhodná pre nás, ani po telesnej, ani po duševnej stránke... bude lepšie, keď zostane vo svojom kraji, ako v týchto štvrtiach, kde je stále chorá!*»⁴¹

Na rade Spoločnosti 30. 10. 1647 P. Vincent zopakoval to, čo sa predvíдалo: «*Je treba utvárať devy, aby mohli slúžiť Bohu v Spoločnosti, dať im zakoreniť sa v čnosti; naučiť ich podriadenosti, umŕtvovaníu, pokore, cvičeníu sa v ich pravidlách a vo všetkých čnostiach*»⁴². Obaja zakladatelia boli bezchybne oddaní Božej vôli a podriaďovali sa Božej prozreteľnosti.

V r. 1654 Lujza opísala Opátovi z Vaux ťažké obdobie vo formácii, na ktorej jej veľmi záležalo: «*Od začiatku vojen ťažko nachádzame devy, ktoré by mohli byť vhodné na naše práce. Viaceré po tom, ako prijali formáciu, sa nechávajú unášať ich vlastnými záujmami a aby boli slobodnejšie, odchádzajú zo Spoločnosti. Toto nás už viacero rokov uviedlo do núdze*»⁴³.

³⁹ Duchovné spisy s. 253, L. 323

⁴⁰ Duchovné spisy, L. 103.

⁴¹ List z r. 1654 sestry Cecílie Angiboust, sr. Služobníci (Archívy Spoločnosti).

⁴² Coste XIII, 658

⁴³ Rukopis (Archívy Spoločnosti)

RADA A FORMÁCIA

Je potrebné, aby sa všetko konalo v pravý čas: každý stav má svoj začiatok, svoj rozvoj a svoj koniec. Keby sme sa chceli stále zastavovať pri začiatku, príliš by sme sa mýlili. Slečna Le Gras bola o tom presvedčená a denne to zakusovala. P. Vincent radil, povzbudzoval: «*Naše devy sa majú dobre*» alebo «*Ak Vás náš Spasiteľ osvieti o Barbore, čo sa týka vedenia, urobte podľa toho...*»⁴⁴

Niektoré tiene v tejto formácii boli riešené písomne – korešpondenciou, ale o ďalších sa rozhodovalo na rade. 28. júna 1646 išlo o nutnosť prepustiť jednu sestru. Vincent sa najskôr spytoval sestier a potom pokračoval: «*A čo o tom hovorí Slečna? Odpovedala, že bolo <veľmi nutné ju poslať preč, pretože držať ju tu dobrovoľne by bolo zlým príkladom pre ostatné. Okrem toho by nebolo isté, že keby ju ovládol vrtoch, opäť by začala ako predtým... ale keby sa chcela sama stiahnuť, odísť do jej dediny, či na iné miesto a pracovať, aby si zarábala, Spoločnosť by jej mohla trochu pomôcť na živobytie...>*»⁴⁵

Ďalší prípad prepustenia je ťažší. P. Vincent rozhodol: «*... a to od zajtra rána, aby ju nenapadlo robiť úklady ako iné... viete o tom, že udrela Jakubku... a čo je ešte horšie, upozornila pôstneho kazateľa o niektorých nedostatkoch pani /kresťanskej lásky/...>*»⁴⁶ Prepustite Janu a povedzte jej, že je to pre to, že ubila spolusestru... A pridali: «*Bolo by príliš veľkým škandálom, keby sa hovorilo, že dcéry kresťanskej lásky sa medzi sebou bijú ako pes a mačka.*»⁴⁷

Pár slov, bez dátumu, ktoré napísal P. Vincent Slečne, aby ju potešil a zachoval v nej duševný pokoj: «*Zdá sa mi, že prežívate v srdci trpkosť. Obávate sa, že Boh bude zarmútený a že si nepraje službu, ktorú konáte... Keďže ste tohto názoru, pôjdem vyhľadať túto veľkú Janu alebo ak viete, kde sa nachádza, pošli mi ju, prosím*»... a ukončil: «*V mene Božom, Slečna, milujte svoju núdzu a budte spokojná. Je to česť zo všetkých ctí, ktoré môžete teraz vzdávať nášmu Pánovi, ktorý je pokoj sám.*»⁴⁸

⁴⁴ Coste I, list 425, P. Vincent Lujze, 4. februára 1640.

⁴⁵ Zápis z rady, rukou zapísané poznámky (Archívy Spoločnosti).

⁴⁶ Coste I, L. 312

⁴⁷ Coste I, L. 386, s. 458

⁴⁸ Rukopis (Archívy Spoločnosti) Coste I, L. 387.

Oba prípady sú extrémne: v roku 1637 a nasledujúce roky budú musieť ešte riešiť tieto ťažkosti, aby zostali verní odhodlanosti Lujzy v jej programe formácie. P. Vincent poskytoval svoju pomoc, skúmal prípady, navrhoval alebo žiadal riešenie: *«Myslím si, že je dobré, aby ste konali podľa toho láskavo, ale dôrazne a účinne...»*⁴⁹

V jednom liste je kategorický: *«Ak Barbora chce vstúpiť do Spoločnosti, prosím poukážte jej, ale úplne pomaly, na požiadavky, čoskoro sa unaví alebo Spoločnosť bude unavená z nej. A čo sa týka tej druhej devy z Hôtel-Dieu, je lepšie poslať ju preč skôr ako bude neskoro. Čím viac budete vyčkávať, tým viac jej odchod urobí väčší rozruch... Dozvedte sa, ako je to v skutočnosti»*⁵⁰.

LUJZA DE MARILLAC SO SESTRAMI VO FORMÁCII

«Neutvorili ste sa, drahé sestry, to vás ona utvorila a splodila v našom Pánovi!» Tieto riadky napísala vlastnoručne Margita Chétif v zbierke, ktorá sa uchováva v Archívoch Spoločnosti.

*«Pán si povolal dedinské devy...»*⁵¹. Povedal im: *«Poďte..., pracujte..., modlite sa....»*

Poďte... keď P. Vincent prezentoval prvé pravidlá, ktoré spísala Lujza de Marillac, bolo pred ním zidených 12 prvých sestier: *«Zhromaždili ste sa, aby ste žili spoločný plán, aby ste uctievali jeho ľudský život na zemi...»*. A pre každú zvlášť dodal: *«Boh si ma vybral, aby som mu preukázala veľkú službu. Boh to tak chcel...»*⁵²

Pracujte... P. Vincent spresnil: *«Boh povedal Adamovi: V pote svojej tvári si budeš jesť svoj chlieb, budeš pracovať; teda nielen svojou šikovnosťou, ale svojimi rukami, svojím telom budeš pracovať tak, že pot námahy zaleje tvoju tvár, skropí tvoje čelo... dcéra kresťanskej lásky, ktorá v zime za rána i večera, alebo v horúčave rovnako zanáša chudobným polievku, lebo títo si nemôžu prísť po ňu a keby im ju nezaniesla, trpeli by núdzou. Veru tak, táto dcéra, drahé sestry, plní tento príkaz!»*⁵³.

⁴⁹ Rukopis s. Márie de Geoffre (Archívy Spoločnosti) Coste I, L. 388

⁵⁰ Rukopis s. Márie de Geoffre (Archívy Spoločnosti) Coste I, L. 279.

⁵¹ Konferencia z 25. januára 1643.

⁵² Konferencia z 31. júla 1634.

⁵³ Konferencia z 28. novembra 1649.

Modlite sa... *«Začínajte vždy všetky svoje modlitby v Božej prítomnosti, lebo takto konané práce sú mu príjemnejšie... Viera nás predsa učí o jeho všadeprítomnosti... buďte pozorné, aby ste čím skôr vydali počet zo svojho rozjímania... a zvlášť sa usilujte uskutočniť predsavzatia, ktoré ste si dali... všetky naše rozhodnutia sú ničím bez jeho milosti. Preto si musíme prosiť od Boha, aby nás posilnil a aby sme odvážne pracovali.»*⁵⁴

V novembri 1633 sa stretli po prvýkrát bez klauzúry, bez ničoho, čo by z nich robilo rehoľníčky, pretože P. Vincent chcel, aby jeho duchovné dcéry mali: *«za kláštor iba domy chorých..., za celú najatú izbu, za kaplnku farský kostol, za kláštorne chodby ulice mesta alebo nemocničné sály, za klauzúru poslušnosť..., za kláštorne mreže Božiu bázeň, za závoj svätú skromnosť»*⁵⁵, aby boli schopné dobre slúžiť. Od začiatku sa profiloval podstatný základ v hĺbkovej činnosti formácie sestier: **nechať pôsobiť Ducha Svätého**, aby mohli dosiahnuť vysoký stupeň odpútania, srdečnej lásky a pohotovej poslušnosti a nenechali voľný čas vlastnej vôli.

Lujza venovala osobitnú pozornosť pri ich utváraní a sama sa podujala na to, že ich naučí čítať, základné pravidlá služby chudobným, poučovala ich o tajomstvách viery a ako si majú konať rozjímanie. Podľa autora Gobillon, prvého životopiscu Lujzy de Marillac, im pravidelne každý týždeň venovala tzv. «verejné» rozhovory, aby ich udržiavala v láske a horlivosti v povolání. Hoci im rozprávala jednoducho, nemohla zabrániť, aby im vysvetľovala dôrazne a vznešene, vždy so zánietením, ktoré ich prenikalo. Naučiť sa žiť spoločne bola potreba, aby mohli mať srdcia pripravené k prijatiu poučení, pretože vo všeobecnosti neboli veľmi poučené o veciach duchovného života, neboli zvyknuté na vnútorné cvičenie sa v čnostiach a výsledok nebol vždy podľa vynaloženého úsilia.

Lujza bola počas 6 rokov sama so všetkými ťažkosťami materiálneho života, akými boli ubytovanie, prijímanie dievčat, skúmanie žiadostí, odpovede na žiadosti zvonku, organizáciu vnútorného života. Avšak P. Vincent ju neopúšťal. Svedčí o tom korešpondencia. Krátke „PS“ - postskriptum na konci listov a lístkov odôvodňujú jeho neprítomnosti:

⁵⁴ Konferencia z 31. júla 1634, s. 5.

⁵⁵ Konferencia z 24. augusta 1659.

«*Prepáčte mi, že som stručný, ale veľmi sa ponáhľam*»⁵⁶. Z času na čas mu uniklo malé prianie, ako napríklad toto: «*Bože môj! Ako si prajem, aby sa vaše dievčatá snažili naučiť sa čítať a aby dobre ovládali **katechizmus, o ktorom ich poučujete***»⁵⁷. Ďalší príklad: «*Kiež by Boh dal, aby som vôbec neľutoval to, čo som povedal sestrám!*»⁵⁸

Postskriptum P. Vincenta na konci dlhých listov o rôznych záležitostiach svedčia o záujme a pozornosti voči formácii dcér kresťanskej lásky a diev vo všeobecnosti: «*Včera som vidiel vaše dcéry v nemocnici Hôtel-Dieu, dobre robia! Ak potrebujete moju službu, opustím všetko pre to, ale veľmi dúfam, že sa bez toho zaobídete*»⁵⁹.

Maturíne Guérin /gérã/, bývalej sekretárke Lujzy de Marillac, ktorá napísala odpoveď na žiadosť Margity Chétif /šétif/, vďačíme za týchto pár riadkov, týkajúcich sa Lujzy de Marillac a jej správneho rozlišovania duchov: «*... Keď som mala to šťastie, že som mohla písať jej listy, nebrala som do úvahy nádherné poučenie. Ale teraz obdivujem, s akou rozmanitosťou ich dávala. Jednej vštepovala zachovávanie pravidiel, druhej bázeň Božiu, inej zase čistú lásku k Bohu, a tak podobne... a pretože hovorím o láske, hovorievala, že dúfa, že Boh zachová Spoločnosť, keď bude naďalej prijímať devy **chudobné, ako aj zo strednej vrstvy a z bohatých pomerov...***»⁶⁰

Staršie sestry si uchovali a odovzdali ďalším: «*Často nám hovorievala: Chcete dosiahnuť dokonalosť? Drahé sestričky, je potrebné **odumrieť seba samým**. Ako by som vám to rada zapísala vlastnou krvou a zanechala vám to napísané zlatými písmenami.*»

Po čase formácie prijali sestry odev /aké nosili slúžky/, podľa príkazu Slečny Le Gras. Naša prvá predstavená si zachovala zvyk sama dávať toto oblečenie novým sestrám.

Po skúmaní so sestrami úradníčkami a sestrou, ktorá mala na starosti nové alebo skôr jej asistentka, keďže ešte nebol seminár a sestry, ktoré dovŕšili 6 mesiacov od ich príchodu do Ústredného domu,

⁵⁶ 36. list, 1634, sv. Vincent sv. Lujze (Archívy Spoločnosti) Coste I, L. 160.

⁵⁷ 88. list 1635, sv. Vincent sv. Lujze (Archívy Spoločnosti) Coste I, L. 210.

⁵⁸ 92. list 1636, sv. Vincent sv. Lujze (Archívy Spoločnosti) Coste I, L. 218.

⁵⁹ Dokumenty o pôvode Spoločnosti, s. 946 Coste I, L. 224.

⁶⁰ Kniha « Dokumenty », s. 952 – Dokumenty, A 1068 a 822.

rozprávala sa o ich správaní s P. Vincentom, ak mala k tomu príležitosť, ale vždy s Pánom Direktorom. Potom dala príkaz pripraviť na určený deň všetko potrebné pre odovzdanie oblečenia.

Slečna najskôr vzývala Ducha Svätého, potom ich krátko povzbudila alebo poučila o predmete nového habitu, ktorý prijímali a o povinnostiach, ku ktorým sa zaväzovali, medzi nimi vernosť Bohu v povolání, slúžiť Bohu a chudobným celý ich život v Spoločnosti.

V predvečer sviatku sv. Ondreja Slečna mala príhovor o evanjeliu zo dňa, ktoré pripomínalo povolanie tohto blaženého Apoštola a jeho brata Petra. Štyrom novým sestrám pripomenula šťastie byť označené služobnice Božie a pridala: **«Máte ešte možnosť myslieť na to do zajtra, uvažujte, či je to z čistej lásky k Bohu»**. Na druhý deň týmto 4 devám, ktoré mali odev služobníc, dala čepiec a potom im hovorila s takým nadšením, že sa zdala celkom vedená Duchom Božím. Prvej povedala: *«Drahá sestra, z celého srdca sa zriekate márnosti sveta a za jedinú ozdobu prijímate tento jednoduchý čepiec, aby ste mali uši zakryté voči vonkajším rečiam a otvorené pre večné pravdy»*. Druhej: *«Moja drahá sestra, prosím nášho Spasiteľa, aby ste vo chvíli, kedy prijímate tento biely čepiec, ktorý predstavuje čistotu, odohnal z Vášho srdca akúkoľvek márnú záľubu vo svete a naplnil Vás vážnosťou voči nebeským a božím veciam, aby ste mali v srdci žili čistotu, a preto aby boli vaše uši zakryté voči rečiam sveta a otvorené voči večným pravdám»*. Slečna dala čepiec dvom ďalším sestrám s podobným poučením.

O niekoľko dní dve ďalšie sestry prijali nové oblečenie. Po pripomienke niektorých povinností im dodala: *«Myslíte si, milé sestry, že toto sa stalo náhodou a že tento **odklad** nastal z vôle ľudí? Ach, nie, drahé sestry, nič sa nedeje bez osobitného Božieho vedenia. Keby sme prijímali všetky udalosti, ktoré sa stávajú, z jeho rúk, neurobili by sme toľko chýb, ktoré robíme, keď napríklad sme nespokojní kvôli niečomu, lebo hľadáme len na správanie stvorení a nie na Stvoriteľa. Trápite sa, ale majte trochu odvahy, drahé sestry...»*⁶¹

⁶¹ Gobillon, V. zväzok z r. 1886 a Myšlienky Slečny Le Gras

Na záver tohto dlhého obdobia formácie, ktoré zahliadla v Turíčnom svetle a ktoré konali obaja Zakladatelia po dohode, napriek zdravotným ťažkostiam, novým povolaniam, miestu a správaniu povolaných, Lujza de Marillac požiadala P. Vincenta o dovoľenie ísť do Chartres /šártr/: *«Ide o dôležitú vec malej Spoločnosti»*. Po návrate mu opísala púť: *«... v pondelok, 17. októbra, v deň posvätenia katedrály v Chartres, som obetovala Bohu Spoločnosť DKL, zasvätila som mu ju celú a prosila som ho skôr o zničenie, akoby sa mala utvárať proti jeho vôli. Svätú Pannu som prosila, aby sa stala Matkou a Strážkyňou Spoločnosti a prosila som pre ňu čistotu, ktorú potrebu, vzájomnú lásku medzi sestrami a vernosť, ktorej vzorom je P. Mária v naplnení tajomstva Vtelenia»*⁶².

Od tej chvíle je Panna Mária Matkou Spoločnosti.

(na pokračovanie)

S. Claire HERRMANN, DKL

⁶² Duchovné spisy, 1644 s. 119-120.

**Cirkevná a charitatívna skúsenosť
svätej Lujzy de Marillac,
včera a dnes**

Ú v o d

Na tomto Kongrese vinčentskej rodiny máme príležitosť uvažovať o sv. Lujze a o jej úlohe v Katolíckej cirkvi. Jej kontemplatívny pohľad na tajomstvo Cirkvi a sociálnu realitu tej doby z nej urobil ženu, ktorá, pod vedením Ducha Svätého cítila s Cirkvou. Lujza sa povzniesla nad reflexiu a kontempláciu, aby sa zaangažovala a pokračovala v poslaní Ježiša Krista. Je to teologička, ktorá veľa čítala Sväté písmo a poznala dekréty Tridentského koncilu. O Cirkvi meditovala vo svetle Turíc a vedela, že Cirkev je vedená Duchom Svätým, ktorý ju v priebehu celých dejín osvecuje, posilňuje a zdokonaľuje. Túto tematiku študoval P. Corpus Delgado, CM⁶³ vo svojej téze v roku 1981.

Dnes sa nad touto témou zamyslíme z troch uhlov pohľadu sv. Lujzy na Cirkev, ktoré nás môžu mnoho osvetliť. Dôvodmi, pre ktoré som sa upriamil na tieto tri pohľady, sú aktuálne otázky:

1) V súčasnosti je popieraný fakt, že Cirkev je Matkou a Učiteľkou veriacich v Ježiša Krista. Niektorí pokrstení hovoria: Kristus áno, Cirkev nie! V našej spoločnosti chce veľa ľudí umlčať hlas Cirkvi a jej magistérium. V tomto kontexte potrebujeme prehĺbiť cítenie s Cirkvou, ktoré mali naši Zakladatelia a dnes osobitne sv. Lujza.

2) Všetci si veľmi dobre uvedomujeme, že žijeme v individualistickej spoločnosti, ktorej je vlastný egoizmus, konkurencia, zvelebovanie ľudskej osoby, násilnosť a narušenie rodinných a sociálnych zväzkov. Toto sa dotýka aj života Cirkvi (a teda i rozličných vetiev vinčentskej rodiny). Narušenie jednoty neľahčuje ani jednotu Kristovho

⁶³ DELGADO RUBIO, Corpus Juan: Lujza de Marillac a Cirkev, Ed. CEME, Salamanca 1981.

mystického tela. Ján Pavol II. navrhol ako základnú líniu pre tretie tisícročie *spiritualitu spoločenstva: Ak chceme byť verní Božiemu plánu a zodpovedať aj veľkým očakávaniam sveta, v tisícročí, ktoré sa začínajú, stojí pred nami veľká výzva: urobiť z Cirkvi dom a školu spoločenstva*.⁶⁴ Toto volanie Cirkvi má spojitosť s tým, čo sv. Lujza žila a vyučovala ohľadom Kristovho mystického tela.

3) Ekonomická globalizácia spoločnosti, v ktorej žijeme a množstvo prírodných katastrof, ako nedávne zemetrasenie na Haiti, spôsobuje vo svete veľkú chudobu. Táto si vyžaduje pozornosť nás ako členov Cirkvi ako služobnice chudobných. Takto to vnímali sv. Vincent a sv. Lujza.

Môj príhovor bude zahŕňať tri aspekty : Cítienie s Cirkvou v 17.storočí, pohľady sv. Lujzy na Cirkev a dnešné výzvy pre vincentskú rodinu.

1. CÍTENIE S CIRKVOU V 17. STOROČÍ

Ešte pred rozvinutím tejto state, chcem spresniť, čo dnes rozumieme pod výrazom „cítienie s Cirkvou“. Ide o spôsob, akým pokrstená osoba uvažuje o Cirkvi, o jej tajomstve, prirodzenosti, o jej hodnote a zmysle pre kresťanský život, o záväzkoch, ktoré z toho pre pokrsteného vyplývajú. Sv. Lujza o tom mnoho uvažovala a rozprávala dcéram kresťanskej lásky, ako i dámam v bratstvách kresťanskej lásky. Jej listy dosvedčujú, aký vo svojej viere cítila s Cirkvou:

- Spoznala, že dar viery dostala v Cirkvi, ktorá je Matkou veriacich.
- Jej viera bola živá vďaka sviatostiam, liturgickej modlitbe a Božiemu Slovu. Pre ňu je to viera, nádej a láska, ktoré udržiavajú jednotu Mystického tela.
- Viera bez skutkov je mŕtva. Skrze svoju úplnú oddanosť milosrdnej láske sa Lujza usiluje o zlepšenie podmienok chudobných (konf. P. Benito Martinez⁶⁵). Keďže Lujza je súčasťou Cirkvi, je služobnicou chudobných.

⁶⁴ Ján Pavol II., *Novo Millennio Ineunte*, č. 43

⁶⁵ Benito MARTINEZ BETANZOS : *Slečna Le Gras – sv. Lujza de Marillac*. Vydav. CEME. Salamanca 1991

V 17. storočí mali veriaci vo Francúzsku slabší zmysel pre Cirkev a spoločnosť bola v nábožensky ťažkopádna a celkom odlišná od súčasnej laickej a sekularizovanej spoločnosti. Zatiaľ čo mnoho ľudí žilo v náboženskej nevedomosti, Lujza de Marillac si osvojila a prežívala svoje „čítanie s Cirkvou“ spôsobom zriedkavým na svoju dobu.

1.1. V Cirkvi katolíckej protireformácia

Protireformácia bola odpoveďou Katolíckej Cirkvi na protestantskú reformáciu, ktorú začal Martin Luther. Táto sa šírila po celej Európe a rozvíjala početné náboženské konflikty, trvajúce viac než tridsať rokov (1618-1648), ktoré oslabili Cirkev. Tridentský koncil (1545-1563) vyprovokoval náhly „katolícky“ pohyb, ktorý začal za pontifikátu pápeža Pia IV. (v roku 1560) a pretiahol sa až do konca tridsaťročnej vojny (1648). Jeho cieľom bolo obnoviť Cirkev a zastaviť vplyv protestantských reforiem.⁶⁶ Na základe Tridentského koncilu rozvinuli sv. Vincent a sv. Lujza svoj charitatívny apoštolát ako aj vyučovanie a poznatky o Cirkvi.

Treba pripomenúť, že dekréty potvrdené Tridentským koncilom obsahovali aspekty dogmatické a aspekty disciplinárne. V Cirkvi platili až do 1. vatikánskeho koncilu. Témy, preberané na koncile, sa týkali obnovy štyroch línií, skôr dogmatických a disciplinárnych ako cirkevných. Išlo o náuku viery, cirkevnú prestavbu, obnovenie vysluhovania sviatostí a klérus. Hnutie duchovnej obnovy, ktoré sa počas tohto Koncilu zrodilo, predstavujú v 16. storočí mystici v Španielsku a škola francúzskej duchovnosti 17. storočia, do ktorého možno situovať vieru a duchovnú skúsenosť sv. Lujzy de Marillac.

Vzhľadom k tomu, že Tridentský koncil chcel predovšetkým vyvrátiť omyly protestantov, téma ekleziológie bola druhoradou.⁶⁷ Ako potvrdzuje René Tavenaux⁶⁸, žiaden cirkevný koncil nevypracoval tak komplexný súhrn doktrinálnych definícií a pastorálnych i disciplinárnych pravidiel. Na Tridentskom koncile bolo konkrétne potvrdené,

⁶⁶ Daniel ROPS: "Dejiny Cirkvi" VII. zväzok: katolícka reformácia. Kniž. Arthème Fayard & Vydavateľstvo Bernard Grasset, 1962-1965

⁶⁷ G. ALBERIGO, *Ekleziológia Tridentského koncilu*, s. 232-233

⁶⁸ porov. René TAVENEAUX : *Katolicizmus v klasickom Francúzsku, 1610-1715*, S.E.D.E.S., Paríž, 1980.

že Cirkev je organizovaným a hierarchickým spoločenstvom. Táto myšlienka bola jasne vyjadrená a zaznamenaná v žiadosti o schválenie a potvrdenie dekrétov, ktoré pri poslednom stretnutí Konciloví Otcovia adresovali pápežovi, aby schválené kánony uznal za platné.⁶⁹

Tridentský koncil znovu potvrdil učenie Cirkvi na základe tradície a jasne stanovil obsah katolíckej viery.⁷⁰ Najdôležitejšie závery z tohto koncilu, ktoré mali vplyv na cítenie s Cirkvou u sv. Lujzy, boli nasledovné:

- Pramene viery sú: Sväté písmo a Tradícia Cirkvi. Lujza Božie slovo denne čítala a meditovala o ňom. Neskôr tak robila aj s dámami v bratstvách kresťanskej lásky a s dcérami kresťanskej lásky.

- **Sväté písmo** má byť **vysvetľované Cirkvou** a nie svojvoľne ako hlásal Martin Luther, ktorý popieral cirkevné učenie. Preto sa Lujza radila s Vincentom ohľadom kníh určených na meditovanie Svätého písma a vždy dávala pozor, aby tieto boli cirkevne schválené.

- Na upevnenie viery kresťanov sa má doma, vo farnostiach a v školách študovať **katechizmus**. Lujza spolupracovala na tejto obnove katechézy tým, že napísala jednoduchý katechizmus o pravdách viery, prispôsobený deťom v škole.

- **Viera a skutky** sú nevyhnutné. Lujza trvala na praktizovaní skutkov lásky, podieľala sa na dobrom chode bratstiev v parížskych farnostiach a na obnove bratstiev na vidieku.

- **Sviatosť krstu** je vstupnou bránou do Cirkvi. Lujza často rozjímal nad dôležitosťou krstu a aby to pomohlo i dcéram kresťanskej lásky, svoje meditácie aj napísala.

- Sviatosťne premenený chlieb a víno sú **Telom a Krvou Kristovou**. Táto pravda bola opätovne potvrdená navzdory Lutherovi,

⁶⁹ *Idem, prológ.*

⁷⁰ porov. ALVAREZ GÓMEZ, Jesús: *Manuál k dejinám Cirkvi*, XLII. a XLIII. kap. O reformácii v Cirkvi po Tridentskom koncile. Vydav. Claretiana, Buenos Aires, 1979

ktorý tvrdil, že je to len spomienka. Lujzine meditácie o Eucharistii svedčia o tom, ako veľmi si v tejto sviatosti prehlbovala svoju vieru.

- **Panne Márii** a svätým treba vzdávať úctu. Mariánska úcta je u sv. Lujzy taká hlboká, že vo svojom duchovnom testamente vyhlasuje Pannu Máriu za našu jedinú Matku. Čo sa týka svätých, Lujza povzbudzuje hľadieť na nich ako na vzory kresťanského života a ako na našich orodovníkov.⁷¹

Vďaka svojmu hlbokému zmyslu pre Cirkev čerpala Lujza z bohatstva duchovnej a cirkevnej obnovy Tridentského koncilu.

1.2. Cítienie s Cirkvou v reholi Dominikánov

Lujza žila u Dominikánok v Poissy do svojich trinástich rokov. Tieto roky hlboko poznačili jej kresťanský život. Myslím si, že tak silné cítienie s Cirkvou má svoje počiatky práve v tejto prvej časti jej života, ako hovorí P. Corpus Delgado vo svojej knihe: „*Lujza de Marillac a Cirkev*“.⁷²

Neexistujú prieskumy o cítení s Cirkvou u sestier Dominikánok v Poissy /puasi/, ale vieme, že sv. Dominik bol preniknutý vznešenosťou Cirkvi⁷³, založil rehoľu bratov kazateľov, ktorá mala mať pre Cirkev obrovský význam. Historik J. Alvarez Gomez potvrdzuje, že pred založením rehole Dominikánov a Dominikánok, dospel k spoznal, že:

- Univerzálna Cirkev je zasiahnutá herézami katarov a albigéncov.
- Apoštolskému životu sú vlastné podstatné záujmy Svätej stolice v otázkach svätosti Cirkvi ako aj jej apoštolskej prirodzenosti.

Pápežským prelátom, ktorých cieľom bolo obrátiť katarov, Dominik s veľkou odvahou a opatrnosťou poukázal na to, že to môžu dosiahnuť len tým, že sami budú žiť v chudobe a jednoduchosti a bez ostentatívnosti⁷⁴ a to s jedinou zbraňou –

⁷¹ porov. JEDIN, H., *Dejiny Tridentského koncilu*, IV. zv., Vyd. Pamplona 1972

⁷² DELGADO RUBIO, Corpus Juan: *Lujza de Marillac a Katolícka cirkev*. o.c., s. 55

⁷³ porov. CARRO, V. D: *Domingo de Guzmán, Historia documentada*. Madrid 1973; GALMES, L. Y GÓMEZ V. T.: *Santo Domingo de Guzmán. Fuentes para su conocimiento*. BAC, Madrid 1987.

⁷⁴ ÁLVAREZ GÓMEZ, Jesús: *Dejiny rehoľného života*, 3 zväzky. Vyd. Claretiana, Madrid 1998; 2. zväzok, s. 338-339.

evanjeliom. Vo svojej rehoľnej rodine si dal veľmi záležať na tom, aby jej odovzdal hlboké čítanie s Cirkvou, založené na poznaní viery, sviatostí a pevného apoštolského učenia, ktoré čerpá z Katechizmu katolíckej Cirkvi. Týmto spôsobom mohli Dominikáni čeliť heretikom a ich obratným kázaniam proti cirkevnej hierarchii a sviatostiam. Takéto dominikánske dedičstvo pôsobilo na Lujzu počas jej pobytu v kláštore v Poissy.

1.2. Veľký francúzsky duchovný prúd v 17. storočí a jeho čítanie s Cirkvou.

Podobne ako bolo v 16. storočí Španielsko hrdé na svätých Ignáca z Loyoly, Teréziu Avilskú či Jána z Kríža, tak je 17. storočie vo Francúzsku považované za „storočie veľkých duchov“ ako Peter Bérulle, sv. František Saleský, sv. Vincent de Paul, Ján Jakub Olier, sv. Ján Eudes... sv. Františka de Chantal, sv. Lujza de Marillac. Pre Cirkev to bolo obdobím prekvapujúcej obnovy. Počas neho, *kresťanské Taliansko, ktoré dalo katolíckej reforme početných zástancov, zaznamenalo čas stagnácie. V Nemecku pretrvávali násilné zrážky medzi katolíkmi a protestantmi... V Anglicku bola Cirkev tzv. „papistov“ príliš zaneprázdnená bojom proti heréze a schizme. A v Španielsku, podľa Daniela Ropsa, sa honosní a ľahostajní králi už vôbec nestarali o obranu ich viery, ale len o upevnenie svojej vlády. Krajina už viac nemá sv. Ignáca, sv. Teréziu ani sv. Jána z Kríža, má už len teológov.*⁷⁵

Avšak veľké duchovné hnutie v Taliansku a Španielsku prispelo k rozkvetu francúzskej duchovnosti. Spoločnosti apoštolského života, ktoré sa mali hlboko zakoreniť na francúzskom základe, prichádzajú z Talianska. Španielsko ovplyvní dvojitým hnutím, ktorým sú z jednej strany „*Duchovné cvičenia*“ od sv. Ignáca z Loyoly, - čo je skôr asketická časť a z druhú – mystickú stranu reprezentuje *Vnútorň hrad* od sv. Terézie Avilskej. Brémmod považoval prítomnosť tejto španielskej spirituality vo Francúzsku za pravú „mystickú inváziu“. Lanson dokonca napíše: „*Španielsko nás zaplaví svojou zbožnosťou.*“ *No nie je to mystická invázia, ktorá „skolonizovala“ duchovnosť vo*

⁷⁵ Daniel Rops "Cirkev v dobe klasiky" s. 64

*Francúzsku, pretože duchovné snahy v krajine v určitom zmysle pozmenili vplyv vonkajších duchovných prúdov.*⁷⁶

Spiritualita veľkého francúzskeho storočia teda predstavuje sériu charakteristických rozdielov v porovnaní s pôvodnými spiritualitami:

- **Pestrosť a originalita** ako výsledok vplyvu duchovných síl krajiny, ktorá prijala túto spiritualitu, na duchovnú silu prichádzajúcu z iných krajín. Vo Francúzsku sa týmto duchovným snahám – ku ktorým veľmi prispeli aj sv. Vincent a sv. Lujza – podarilo premeniť tvár Cirkvi.

- **Zbožný humanizmus sv. Františka Saleského** sa stáva naozajstným kresťanským hnutím, sústredeným na Ježiša Krista, zakladateľa a vodcu Cirkvi.⁷⁷

- **Asketizmus**, navrhovaný Tridentským koncilom, v úsilí premôcť náklonnosť k zlému zakorenenej v ľudskej prirodzenosti, zdôrazňuje schopnosť konať dobro pod vedením Ducha Svätého, ktorý je jediným motorom duchovného života, ako o tom svedčí i život sv. Lujzy de Marillac⁷⁸.

Ján Calvet potvrdzuje vo svojej knihe „*Lujza de Marillac sama sebou*“: „*Chcel by som poukázať na jej pravú veľkosť. Ona je jednou z najčistejších aureol francúzskych žien*“⁷⁹.

2. ČÍTENIE S CIRKVOU PREŽÍVANÉ VINCENTOM DE PAUL A ODOVZDANÉ LUJZE DE MARILLAC

Keď si Lujza de Marillac zvolila Vincenta de Paul za svojho duchovného sprievodcu, bol už apoštolským mužom Cirkvi. Celý svoj čas venoval organizovaniu misií a charitatívnym dielam. Od roku 1617 založil 20 bratstiev kresťanskej lásky v dedinách a na majetkoch Gondiovcov a bol práve blízko založenia Misijnej Spoločnosti. Lujza bola vdovou, mala 34 rokov a už bola silno poznačená utrpením. Sv.

⁷⁶ ÁLVAREZ GÓMEZ, Jesús: *Dejiny rehoľného života*, OC, s. 358-359

⁷⁷ EYMARD D'ANGERS (J.), *Kresťanský humanizmus 17. storočia*, La Haye, M. Nijhoff, 1970. H. BRÉMOND *Literárne dejiny náboženského čítania III mystické hľadanie: francúzska škola*. Paríž 1921.

⁷⁸ Ján CALVET *Lujza de Marillac* AUBIER 1958 s. 157 - 217

⁷⁹ *Idem* s. 9

Vincent ju viedol od roku 1625 prechovával voči nej úctu a priateľstvo. Nenútene ju viedol a učil spoznávať Božiu vôľu s ňou. Obidvaja kráčali v šľapajach Prozreteľnosti.

Vincentovi ležalo na srdci dobro chudobných⁸⁰, úplne sa oddal tejto úlohe, zatiaľ čo Lujza bola skôr priťahovaná túžbou po svätosti. Vincent jej pomáhal vnímať a chápať Cirkev ako služobnicu chudobných.

Vincent presvedčil Lujzu o tom, že Cirkev je povolaná pokračovať v poslaní Krista - Služobníka a Evanjelizátora chudobných. „*Robiť to, čo robil Boží Syn na zemi*“. Jemne a s trpezlivosťou, ktorej sa naučil od Ježiša Krista a sv. Františka Saleského, jej pomohol porozumieť, že „*Boh je láska a chce, aby sme sa k nemu približovali skrze lásku*“.⁸¹ To je jeho prvé prikázanie. V miere plynúcich rokov Lujza postupne prehlbovala cítenie s Cirkvou ako ho prežíval sv. Vincent. Takýmto spôsobom bola čoraz viac preniknutá láskou k chudobným i prítomnosťou pokorného Krista v ich a slúžila oddane a s horlivosťou. Sila Ducha, ktorý ju posilňoval, bola prameňom, ktorý vyživoval a ovlažoval jej misiu milosrdnej lásky v Cirkvi.

3. LUJZA DE MARILLAC A JEJ CÍTENIE S CIRKVOU

To ako Lujza vnímala Cirkev od svojho detstva a v rokoch mladosti sa do nej hlboko vtláčilo. Možno to vyčítať v Životnom pravidle, ktoré si sformulovala keď ovdovela. Pri jeho čítaní máme pred očami ženu, plnú zbožnosti, ktorá sa stará o svoj vnútorný život a zúčastňuje sa na apoštolskom poslaní Cirkvi. „*Vynasnažím sa nezaháľať a preto... dám sa do služby, pracujúc radostne buď pre Cirkev alebo pre chudobných či pre osov v našom dome*“⁸². Toto zaangažovanie nám hovorí, že Cirkev mala svoje miesto v jej živote a venovala jej svoj čas i úsilie. Veľmi konkrétne sa jej cítenie s Cirkvou prejavovalo v službe v prospech chudobných. Táto jej kresťanská skúsenosť rástla po roku 1625 vďaka vplyvu sv. Vincenta.

V závere jej životného pravidla už vidíme iný dôležitý odkaz vo vzťahu voči Cirkvi: „*Budem sa postiť každý piatok v roku, počas*

⁸⁰ MARTINEZ BETANZOS, Benito: *Slečna Le Gras – sv. Lujza de Marillac*. Vyd. CEME. Salamanca 1991, s. 21

⁸¹ COSTE I s. 86

⁸² MARTINEZ BETANZOS, Benito: *Slečna Le Gras...* citované dielo, s. 22

adventu, pôstu a každý predvečer sviatku nášho Pána, Panny Márie, apoštolov i v pôstne dni, odporúčané Cirkvou. V iné dni, ktoré nie sú pôstne, zjem jedlo iba dvakrát, ak by som nepotrebovala urobiť inak alebo by som k tomu bola nútená z ohľadu na iných. Dvakrát v roku by som si priala vykonať osem- či desaťdňové exercície a to počas dní medzi Nanebovstúpením Pána a Turícami, aby som si uctila milosť, ktorú Boh udelil Cirkvi, keď jej zoslal svojho Ducha Svätého, aby ju viedol, ako aj vyvolenie si apoštolov, aby hlásali Evanjelium. Pre jeho praktizovanie budem venovať zvláštnu pozornosť a úctu Božiemu zákonu, ktorým sú jeho prikázania. Ďalšie dni exercícií budú v advente.“

Lujza de Marillac nikdy nenapísala výklad o Cirkvi, ale jej duchovná skúsenosť, jej vyučovanie a apoštolát sú hlboko preniknuté cítením s Cirkvou.

Cirkev, «Matka veriacich»

Počas exercícií v roku 1657 Lujza kontempluje Cirkev ako Matku veriacich. Pripomína si zoslanie Ducha Svätého na Turíce. Cirkev označuje za Matku veriacich a pripisuje jej "*záruku právd, o ktorých ju poučilo vtelené Slovo*". Duch Svätý pôsobí v srdci veriacich tak, že "*účinkuje v nich svätosťou života zásluhami vteleného Slova*"⁸³.

Lujza veľa uvažuje, jej vnútorný život je bohatý, jej duch je usporiadaný. V rozjímaní o Cirkvi, Matke veriacich, premýšľa o konkrétnych záväzkoch, ktoré ju vedú k tomu, aby bola a sa cítila skutočne poverená pokračovať v poslaní Ježiša Krista v jeho Cirkvi: "*Myslím, že toto chcel povedať Pán Ježiš apoštolom, keď im oznámil, že po prijatí Ducha Svätého aj oni budú svedčiť o ňom. To majú robiť všetci kresťania, nielen vieroučným svedectvom. To patrí apoštolským mužom, duchovným. Ale dokonalými skutkami pravých kresťanov. Akí blažení sú tí, ktorí podľa rozhodnutia Božej Prozreteľnosti musia konať aj najjednoduchšie úkony svojho života s kresťanskou láskou*"⁸⁴.

Svedčiť o Ježišovi Kristovi, pokračovať v jeho poslaní láskou, žiť a zomierať vo viere v Ježiša Krista, žiť a správať sa ako dieťa

⁸³ *Duchovné spisy*, s. Elisabeth Charpy s. 809 A 26

⁸⁴ *Duchovné spisy*, s. Elisabeth Charpy s. 809-810 A 26

Cirkvi, toto sú záväzky, ktoré vyjadrujú jej spôsob ako byť dcérou Cirkvi. Lujza de Marillac nepíše svoje rozhodnutia, ako by boli ovocím sentimentálnej horlivosti, ale robí tak s rozhodnutím žiť, aby priniesla kúsok «raja» chudobným. Pod vedením Ducha Svätého chce, aby jej predsavzatia viedli ku konkrétnym činom. Ako Vincent môže tvrdiť: "*Tomu verím a to som zakúsil*"⁸⁵.

Svoju duchovnú skúsenosť vernosti Cirkvi vyjadruje svojím spôsobom čítania a meditácie Svätého písma, slávením liturgie, zvlášť účasťou na sv. omši, rozjímaním a úctou a pozornosťou voči cirkevným vrchnostiam. Jej zmysel pre Cirkev sa nezastavuje pri osobnom rozmere. Keď navštevuje charitatívne spolky, raz sa stáva katechétkou, inokedy učiteľkou a vychovateľkou učiteľiek farských škôl. Utvára ženy, ktorým vštepuje základy viery. Sprevádza ich, vedie, radí im a usmerňuje ich k charitatívnej láske voči chudobným. Tieto panie sa neskôr samé stávajú katechétkami.

Lujza ako zakladateľka vo svojej úlohe duchovných rád a sprevádzania laických žien a sestier pestuje zmysel, čítanie s Cirkvou⁸⁶, svedčia o tom jej listy. Vedie exercície a stále vydáva svedectvo o svojej viere pri poučaní, návštevách, na schôdzkach s paniami kresťanskej lásky, pri výkladoch a v jej korešpondencii. Dcéram kresťanskej lásky hovorí, že majú dvojnásobné šťastie byť dcérami svätej Cirkvi, ako kresťanky a ako dcéry kresťanskej lásky. Podľa nej je Spoločnosť nová realita - pre život Cirkvi. Sám Duch Svätý vzbudil v Cirkvi túto spoločnosť apoštolského života, aby chudobní mohli spoznať Božiu lásku k nim a zviditeľnil charitatívnu lásku Cirkvi: "*Máme dvojnásobné šťastie byť dcérami svätej Cirkvi, či nás to nezaväzuje, aby sme žili a konali ako deti takej Matky? To si vyžaduje veľkú dokonalosť*"⁸⁷.

Táto myšlienka a ponímanie Cirkvi ju pobádali, aby spísala malý katechizmus pre dcéry kresťanskej lásky a laické učiteľky farských škôl. Učila, že pre to, aby mohli žiť a konať ako dcéry Cirkvi, musia prijímať autoritu jej predstaviteľov: pápeža, biskupov a duchovného správcu v každej farnosti; a oni zase majú chápať

⁸⁵ Coste II s. 282, list pre P. Codoing, z 5. 8. 1642.

⁸⁶ porov. INFANTE BARRERA, s. Mª Ángeles: *Týžden vincentových štúdií v Salamanke*. Konferencia: Lujza de Marillac, formátorka laikov. Vydavateľstvo CEME, 2009

⁸⁷ *Duchovné spisy*, s. Elisabeth Charpy s. 202, List č. 179.

špecifické povolanie Spoločnosti. Je potrebné vysvetliť im jej identitu a cieľ. Ale v prípade konfliktov s nimi, situácií, ktoré nie sú v zhode s evanjeliovým posolstvom, uznáva, že sestry majú predniesť ich námietky a ťažkosti poslušnosti voči týmto kňazom. Toto sa stalo aj v prípade s farárom v Chars a s biskupom v Nantes.⁸⁸

Cirkev, «mystické telo Kristovo»

Kardinál Ratzinger v 1. vydaní svojej knihy (1991): "*Povolání k společnosti. Pochopenie dnešnej Cirkvi*"⁸⁹ široko rozvíja *genesis* tohto ponímania Cirkvi. Pri štúdiu a úvahe vychádza z Pavlovho tvrdenia z listu Rimanom (12, 3-6). Aj sv. Lujza čerpala odtiaľ obraz o Cirkvi, ako „tajomnom mystickom tele Krista". Je to jeden zo spôsobov ako vyjadriť skúsenosť jednoty a spoločenstva prvotnej Cirkvi: "*Pozrite, ako sa milujú*". Pavol myslel veľa na jednotu v rodiacej sa Cirkvi v Korinte. Boli tam vodcovia, ktorí viedli medzi sebou roztržky a spôsobovali rozdelenie. Jedni prehlasovali, že boli nasledovníkmi Pavla, iní Apola, vychvaľovali sa a rozsievali ducha súperenia kvôli prijatým charizmám... A tak im Apoštol pripomenul obraz Kristovho Tela a spojil ho s týmto kresťanským spoločenstvom (porov. 1 Kor 12, 16...)

Aj Spoločnosť dcér kresťanskej lásky prešla skúškami, krízami, drobnými súpereniami, konfliktami, ktoré ohrozovali sesterskú jednotu. Lujza uvažovala, prosila o svetlo Ducha Svätého a napísala: "*Zoslaním Ducha Tešiteľa, ktoré Otec pošle... vnukáš do tohto tajomného tela jednotu svojich činov, dávaš mu moc konať divy... urobil ich schopnými žiť sväto zásluhami vteleného Slova a Duchom Svätým...*"⁹⁰. Lujza jasne tvrdí, že Spoločnosť DKL tvorí súčasť mystického Tela Kristovho, že Duch Svätý v nej pôsobí a vytvára jednotu medzi jej členkami, svätosť ich života, vlieva silu, aby boli odvážnymi svedkami Krista pri chudobných a nezištne slúžili prednostným údom Kristovho tela.

Celé dielo Lujzy de Marillac zdôrazňuje úlohu chudobných v Cirkvi. Boh ich považuje za údy svojho Tela. Lujza s pomocou

⁸⁸ *Cesta svätosti: Lujza de Marillac*, s. Elisabeth Charpy, s. 105-110 vo fr.

⁸⁹ Jozef RATZINGER: "*Povolání k společnosti. Pochopenie dnešnej Cirkvi*" (1991), Bayard 2009.

⁹⁰ *Duchovné spisy*, s. Elisabeth Charpy s. 809, A 26.

Vincenta bude neúnavne poučovať panie a dievčatá z charitatívnych spolkov, ktoré založil Vincent: *"Všetkým dlhujeme úctu a česť: chudobným preto, lebo sú údmi Ježiša Krista a našimi pánmi, a bohatým preto, lebo nám dávajú prostriedky pre konanie dobra chudobným"*⁹¹.

Toto presvedčenie prináša rozhodnutie a záväzok nechať sa viesť Duchom Svätým, aby sme láskou svedčili o Ježišovi Kristovi⁹². Toto presvedčenie vyzdvihuje aj úlohu ženy v Cirkvi: *"Je veľmi jasné, že v tomto storočí si Božia prozreteľnosť chcela poslúžiť ženským pokolením, aby poukázal na to, že len ona sama chce ísť na pomoc utrápenému ľudu a prispieť mocnou pomocou k spáse"*⁹³.

Táto poznámka sa vzťahuje na panie kresťanskej lásky, na prácach a starostiach ktorých mala účasť aj Lujza. Ale je platná aj pre dcéry kresťanskej lásky. Život spolkov a dcér kresťanskej lásky poukazuje na to, že Lujza dôveruje ženám. Spolu s Vincentom viedli mužov, ženy, kňazov, sestry, laikov, aby slúžili a evanjelizovali chudobných, tých, ktorých uprednostňoval Ježiš Kristus. Obrovská úloha, ktorú bolo treba vykonať, nútila všetky živé sily Cirkvi, aby spojili svoje úsilie a spolupracovali pre konkrétny výsledok. V ťažkých chvíľach, keď Lujza vnímala vyčerpanosť a znechutenie sestier, pripomínala im, že tým je oslabené mystické telo Kristovo a tým trpia jeho najslabšie údy: *"Kde je prívetivosť a láska, ktorú ste si mali tak draho uchovať pre našich drahých pánov chudobných... ? Ak sa čo len na chvíľu vzdialime od myšlienky, že sú údmi Ježiša Krista, zaručene to bude jeden z predmetov, pre ktorý sa v nás umenšia tieto krásne čnosti"*⁹⁴.

Podľa Lujzy Cirkev nemôže existovať bez Ducha Svätého. Chce, aby každá DKL, každá členka charitatívneho spolku sa správala ako dieťa Cirkvi a poslúchala jeho predstaviteľov. Keď však duchovný správca alebo biskup si dovoľili navrhovať alebo rozkazovať veci, ktoré neboli v súlade s evanjeliom, Lujza odvážne prejavila svoj nesúhlas (napr. s miestnym farárom z mesta Chars, ktorý bol preniknutý jansenizmom⁹⁵).

⁹¹ *Duchovné spisy*, s. Elisabeth Charpy s. 466.

⁹² *Duchovné spisy*, s. Elisabeth Charpy s. 809, A 26.

⁹³ *Duchovné spisy*, s. Elisabeth Charpy s. 781, A 56.

⁹⁴ *Duchovné spisy*, s. Elisabeth Charpy s. 112, List 104 druhý.

⁹⁵ *Cesta svätosti : Lujza de Marillac*, s. Elisabeth Charpy s. 105-110.

Jej príľnutie k Cirkvi sa prejavuje v úcte k pápežovi, ktorý predstavuje Krista a hlavu Cirkvi. Vidíme to v jednom z jej listom pre P. Antona Portail, ktorý bol práve v Ríme: "*Cítila som veľkú útechu, keď som sa dozvedela, že ste pri prameni Cirkvi a blízko jeho Hlavy, Otca všetkých kresťanov, od ktorého som toľkokrát túžila – hoci ako nehodné dieťa – prijať jeho sväté požehnanie*"⁹⁶. Pred svojou smrťou urobila všetko možné, aby Spoločnosť DKL bola schválená Cirkvou. Ale toto sa stalo až 8 rokov po jej smrti⁹⁷. Pápež Ján XXIII., z príležitosti 300. výročia od jej smrti, uznal toto jej príľnutie k Cirkvi a jej obetavosť v službe kresťanskej lásky tým, že ju prehlásil za patrónku všetkých charitatívnych združení a sociálnych diel v Božej cirkvi⁹⁸.

Cirkev, «slúžiaca chudobným»

Od začiatku kresťanstva je Cirkev služobnicou chudobných. Táto charakteristika Cirkvi je pozoruhodná v prvých štyroch storočiach. Cirkevní otcovia to veľmi silno zdôraznili, zvlášť sv. Bazil Cézarejský v homílii v čase hladu. Po 4. storočí táto perspektíva Cirkvi pomaly strácala svoju dôležitosť až do moderných čias. Sv. Vincent svojou aktívnou vierou prispel k prinavrátaniu celej dôležitosti tomuto zámeru v Cirkvi. V súčasnosti i pápež Benedikt XVI. potvrdzuje, že Cirkev je slúžiacou (porov. *Deus caritas est*, č. 28).

Lujza vo svojej meditácii je presvedčená, že pracovať v službe chudobným, na ich ľudskom a duchovnom raste znamená uviesť evanjelium do praxe, svedčiť o vzkriesenom Kristovi. Jej diela svedčia o týchto presvedčeniach: malé školy charitatívnej lásky, služba chorým v ich príbytkoch, starostlivosť o chorých v nemocniciach, pozornosť a organizácia diel pre nájdené deti, služba galejníkom, starostlivosť o mentálne chorých, o starcov v Útulku mena Ježiš, formácia paní a dcér kresťanskej lásky a pod. Veľmi často sestrám pripomína ich stav služobníc: "*Pamätať na to, že dcéry kresťanskej lásky sú*

⁹⁶ *Duchovné spisy*, s. Elisabeth Charpy s. 201 L. 179 – niečo podobné napísal P. Berthe: L. 389 s. 408.

⁹⁷ *Genezis Spoločnosti DKL*, s. 25-27.

⁹⁸ Mária Dominika POINSENET "*Z úzkosti k svätosti*" s. 287-290.

služobnice chudobných, je veľmi potrebné pre to, aby nezabudli na ich povinnosti"⁹⁹.

Ján Calvet ju nazval «sväticou Ducha Svätého», hovorí, že sa nechávala ním viesť ako prví kresťania, čo uľahčilo rast a rozmach Cirkvi, služobnice chudobných. Podľa môjho názoru, životopis, ktorý napísal P. Benito Martinez Betanzos: "*Raj pre chudobných za každú cenu*", obsahuje lepší opis jej duchovnej skúsenosti v Cirkvi, poukazuje na správanie Lujzy ako príslušníčky Cirkvi, služobnice chudobných. Ku koncu svojho života, keď Lujza uvažovala o svojej práci v Katolíckej cirkvi, napísala: "*Môžu namietať, že jednou z hlavných funkcií založenia charitatívneho spolu a Spoločnosti dcér kresťanskej lásky je duchovná služba chudobným; všetky sú presvedčené o tejto pravde, nech je za to Boh oslávený... potom v krátkosti vymenúva diela a dobro, ktoré vykonali sestry, pričom dodáva: "Ale všetko toto sa konalo v tichosti, nenápadne... čím nasledovali prvé príkazy dané Zakladateľom Spoločnosti, Ježišom Kristom, jeho služobníkom"*"¹⁰⁰. Tak isto, ako Cirkev založená Ježišom Kristom je služobníckou chudobných, aj členky spolkov a Spoločnosti DKL sú služobnice chudobných.

4. VÝZVY, KTORÉ STOJA PRED VINCENTSKOU RODINOU V SÚČASNOSTI

Duchovná skúsenosť Lujzy de Marillac nám môže pomôcť odpovedať na výzvy našej doby. Jej najhlbšie úvahy týkajúce sa Cirkvi datujú z obdobia, keď si konala exercície v roku 1657, t. j. tri roky pred jej smrťou.

1. Výzva čeliť vzrastajúcemu **laicizmu** v súčasnej spoločnosti: Lujza poučuje vincentскую rodinu, aby posilnila svoju vieru, vzdelávala sa a prinášala odvážne a konkrétne svedectvo. Kedysi existovala veľká náboženská nevzdelanosť, podobne je tomu i dnes. Morálny relativizmus sa šíri všade. Sv. Vincent a sv. Lujza poznali pokrstených, ktorí zapreli svoju vieru a odpadali od nej, aj my ich poznáme... Lujza nás povzbudzuje, aby sme sa vzdelávali ako katechéti a tiež formovali katechétovej. Je to jedna z výziev. Pred VR stojí naliehavá úloha, a to katechizovať, poučovať deti, mládež, dospelých a starnúcich občanov.

⁹⁹ *Duchovné spisy*, s. Elisabeth Charpy s. 455, L. 419.

¹⁰⁰ *Duchovné spisy*, s. Elisabeth Charpy, s. 821, A 100.

Takto budeme prispievať k tomu, aby Cirkev, matka veriacich, bola naďalej Matkou a Učiteľkou.

Podobne ako Lujza zaujala postoj voči farárovi z Chars alebo vojvodkyne z Liancourt, ktorí sa nechali ovládať jansenizmom, aj VR je povolaná hájiť Cirkev s odvahou a rozhodnosťou.

2. Výzva čeliť individualizmu súčasnej spoločnosti: Lujza nás pozýva posilniť spojenie medzi všetkými príslušníkmi VR, aby sa tak mohli zúčastniť na budovaní Cirkvi, mystického tela Kristovho. Tento kongres je prvou etapou, musíme pokračovať. Po 2. Vatikánskom koncile panie kresťanskej lásky zmenili svoj názov a na medzinárodnej rovine sa volajú «Medzinárodné združenie spolkov kresťanskej lásky» – (*AIC: Association Internationale des Charités*) a prijali za heslo: "*Konať spoločne proti chudobe*". Táto výzva konať spoločne si žiada permanentnú odpoveď. Ako to pripomenul Ján Pavol II. vo svojom pastoračnom programe pre nové tisícročie, sme povolané žiť spoločne spiritualitu komúnie (porov. Jn 17, 21).

Vincentská rodina je povolaná poznať a čeliť príčinám chudoby, konať v prospech života, realizovať projekty formácie pre rast v charizme, modliť sa k Duchu Svätému ako Lujza de Marillac, organizovať a realizovať projekty na pomoc chudobným. Prosím Pána, aby tento kongres priniesol plody v Cirkvi spojení jednotlivých vetiev vincentskej rodiny, aby tak slúžila a evanjelizovala chudobných v našom svete. Tým uvedieme do praxe heslo tohto kongresu: misia a láska.

3. Výzva čeliť hospodárskej kríze, katastrofám na Haiti, v Chile a v ďalších krajinách. Lujza nás volá, aby sme sa postavili na stranu chudobných. Vo svojej dobe utvárala sieť evanjeliovej lásky, ktoré naďalej existujú vo svete. Na konci svojho života bola šťastná, že videla, ako sestry pomáhajú a slúžia chudobným, že deti sú poučené vo veciach viery. Ale bola naplnená ešte väčšou radosťou, keď sa dozvedala, že veľa ľudí našlo vieru a prijali spásu, ktorú im Boh ponúkal vďaka ľudovým misiám, ktoré kázali Misionári, vďaka láske, ktorú preukazovali spolky a vďaka službe, ktorú konali sestry.

V našom svete neustále vznikajú nové druhy chudoby. Málo ľudí číta evanjelium a chodí do kostola, ale veria v Boha, ktorý sa

dotýka srdc službou chudobným. (Mohli sme vidieť, čo sa stalo po zemetrasení na Haiti...). S Lujzou de Marillac prosím Boha, aby tento kongres bol takým odrazovým mostíkom, ktorý podnieti Vincentskú rodinu lepšie spojiť svoje sily, a tak byť opravdivými služobníkmi všetkých chudobných. Cirkev je a musí zostať služobnicou chudobných. My, vincentíni, musíme sa zaangažovať radikálnejšie a solidárnejšie:

- * Pestovať silu charizmy modlitbou, aby sme sa viac stotožnili s Ježišom Kristom služobníkom a evanjelizátorom chudobných a pokračovali v misii.

- * Spoločne pomáhať chudobným v ich potrebách.

- * Povolávať druhých, aby sa zaangažovali do tvorivých projektov v službe chudobných.

- * Spoločne pracovať pre systémovú zmenu.

- * Naďalej sa vzdelávať, aby sme zostali verní charizme a nadobudli potrebné kompetencie.

- * Pestovať vzťahy „komúnie“ medzi členmi jednotlivých vetiev VR a aby sa každé spoločenstvo stalo „školou“ komúnie.

S. Maria Ángeles INFANTE,
dcéra kresťanskej lásky
Kongres Vincentskej rodiny (Madrid)

BYŤ SLUŽOBNÍKOM

Byť služobníkom nie je zamestnanie, je to dar.
Byť služobníkom nasledovaním Ježiša
znamená obetovať sa z lásky.

Služobník sa nestavia do popredia...

Nie je svetlom....

Je rukou, ktorá zodvihuje plameň do výšky,
nehovorí, aby rozkazoval... ale aby pomáhal.

Jeho úlohou je umožniť blaho,
umensňovať trápenie,
vytvárať priaznivé podmienky,
aby sa mohlo zrodiť šťastie,
pripraviť pôdu,
spievať pieseň, ktorú nevymyslel.
Jeho čas mu už nepatrí.

Nie sme vymenovanými za služobníkov,
sme povolanými, sme pozvanými
a rozhodujeme sa, že sa nimi staneme
ako odpoveď na túto výzvu.

Byť služobníkom prináša veľké riziko,
pretože zostáva už len dar seba samého.
Pane, ty nás povolávať, aby sme boli služobníkmi,
aby sme žili podľa evanjelia...
Vlož do nás svoju odpoveď,
urob z nás „služobníkov lásky“.

O B S A H

Duchovný život

- 314 List z 21. októbra 2010
„*Sestre Evelyne, generálnej predstavenej a všetkým DKL*“
P. Gregory Gay, generálny predstavený
- 316 Úvaha na deň mesačnej obnovy
„*Vincentský Kristus: „adorátor, služobník a evanjelizátor“* (K. 8a)
P. Javier Alvarez, generálny direktor

Súčasný výzvy

Aktuálne otázky

- 323 Chudoba v Paríži
P. Ribadeau-Dumas, apoštolský vikár Komisie solidarity

Dnes s našimi Zakladateľmi

- 337 Provincia Granada (Španielsko): Dom služby chorým na Aids
Komunita Margity Naseau, Malaga
- 341 Provincia Emmitsburg (USA):
Nemocničné centrum sv. Vincenta v Jacksonville, Florida
Komunita z Jacksonville

Aktuality z provincií

Menovania

- 346 Ustanovenie vizitátoriek a menovanie provinciálnych direktorov

Svedectvo sestier

- 348 Provincia Kanárske ostrovy: Komunita v Corralejo
Sestry komunity

Dejiny Spoločnosti

Jubilejný rok 350. výročia od smrti Zakladateľov

- 350 Svätá Lujza de Marillac - zakladateľka
S. Claire Hermann, DKL
- 368 Duchovná a charitatívna skúsenosť sv. Lujzy
S. Angeles Infante, DKL